

Adventes Vēstis

2014. gada jūlijs, #07 (221)

Vienoti Kristus
cerībā

KĀ KRISTUS
ATKLĀJAS
MANĀ IKDIE-
NAS DZĪVĒ?

FOTOREPOR-
TĀŽA NO CEĻA
MEKLĒTĀJU
NOMETNES

ATSKATS UZ ĢI-
MENU RALLIJU
“VĒRTĪBU CEĻŠ”

ZINĀTNE UN
TICĪBA: “VISU-
MA STĪGAS”

INTERVIJA AR
KRISTĪNI SALU
NO MADONAS

Latvijas ziņas	4
Tēma	10
Intervijas	14
Notikums	16
Vārds mācītājam	18
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Dieva iedvesmoti

Vasaras saules, putnu dziesmu un dabas skaistuma iespaidā nemanot vēlamies priecāties un slavēt vareno Radītāju vēl vairāk. Sirds ir laimīga, un līdz ar to parādās arī degsme, enerģija, iedvesma, vēlme dzīvot līdz ar dabu. Šāds dzīvīguma pilns ir jūlija „Adventes vēstis” numurs. Jauniešu sirdīs mostas vēlme evaņģelizēt, liecināt, kalpot, darboties draudzes labā, veidot jaunas draudzes. Šoreiz jauniešu lapa ir veltīta nupat minēto tēmu atklāsmei. Bez uzmanības nav atstāti arī prieka, sadraudzības un iedvesmas pilni pasākumi. Jūnijā pie šādiem pasākumiem jāpiemin Jauniešu kalpošanas nodaļas rīkotais plostu brauciens.

Pāršķirstot šī numura lappuses vienu pēc otras, mēs katrs varēsim priecāties līdz ar autoriem, ka Dievs ir vareni darbojies viņu dzīvē, un mēs paši nepaliksim bez atziņas, cerības un ticības, ka Dievs tikpat vareni atklājas mūsu dzīvē.

Cik jauki ir tas, ka mēs katrs varam piedzīvot ikdienā Dieva klātbūtni, cik aizraujošas ir tās liecības, kur Dievs apbrīnojamā veidā ir darbojies cilvēku ikdienā! Es varu nenogurstoši un ilgi klausīties cilvēku stāstos, kuros atklājas mūsu Tēva mīlestība. Šoreiz aicinu jūs katru tiekties piedzīvot kādu neaizmirstamu brīdi ar Dievu, lai liecinātu, dalītos un viens otram stiprinātu ticību. Veidosim katrs savu Dieva mīlestības atklāsmju krātuvi, kuru neviens nekad nespēs izdzēst no mūsu atmiņām!

*Jana Kuzmenkova,
jauniešu atvēruma redaktore*

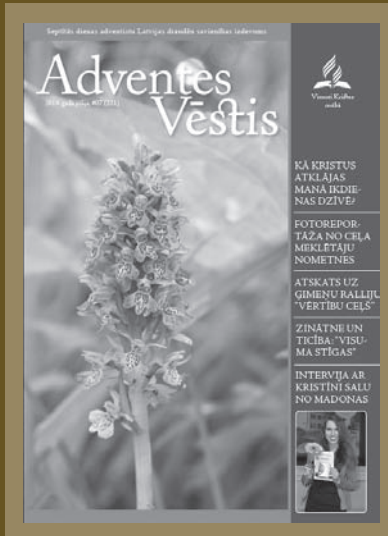
AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī.

Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:

Tatjana TOMSONE

Redakcija:

Aidis TOMSONS

Ansis RODERTS

Ģirts ROZNERIS

Jana KUZMENKOVA

Juris KARČEVSKIS

Māris DEBNERS

Mārite LIPSKA

Valda REĶE

Izdevējs:

Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Vāka foto:

Ģirts ROZNERIS

Adrese:

Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:

adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:

67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis

Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Liecinieki

Pavisam nesen, no 6. līdz 13. jūlijam, pie Āraišu ezera norisinājās Latvijas Ceļa un Piedzīvojumu meklētāju klubu kopējā gadskārtējā nometne. Vairāk nekā 600 cilvēku (klubu dalībnieki, skolotāji, vadītāji un bērnu vecāki) nedēļas laikā bija kopā, lai, piedaloties dažādās aktivitātēs, mācītos, kā kļūt par labiem, patiesiem un mīlošiem Jēzus lieciniekiem. Šī gada nometnes tēma tā arī saucās - Liecinieki. Apustuļu darbu grāmata tika gan lasīta un pārrunāta rīta nodarbībās klubos, gan ik vakaru teatralizētā uzvedumā skatīta un pārdomāta.

Man atmiņā īpaši palicis noslēguma vakars ar nometnes viesu Kena Rodžera iespaidīgo stāstu par Mateja evaņģēlija 25. nodaļā aprakstīto līdzību, kas aino Kristus otrās atnākšanas notikumus. Kristus stāstīja līdzību par ganāmpulka sadalīšanu, kad “avis” tiek nošķirtas pa labi un paliek kopā ar savu Kungu, un saņem uzaicinājumu ieiet mūžīgā godībā, bet “āži” tiek nošķirti pa kreisi, lai saņemtu to, ko paši izvēlējušies savas dzīves laikā. Viena no pašām lielākajām Dieva dāvanām ir brīvā izvēle, kas katram cilvēkam ļauj izvēlēties sekot vai neseot Kristus pašizliedzīgās dzīves piemēram, pieņemt vai noraidīt Glābēja aicinājumu sekot Viņam arī savas dzīves ikdienā.

Man kopā ar pārējiem nometnes dalībniekiem radās ierosme vēl dziļāk iepazīt nepārspējamo Kristus mīlestību un no visas sirds lūgt, lai Dievs mani veido par “dzīvu”, darbīgu kristieti un patiesu Jēzus liecinieku.

Vasara ir atvaļinājumu, ceļojumu, jaunu iespaidu un arī jaunu iespēju laiks. Būt vai nebūt par liecinieku nav mūsu izvēles jautājums. Mēs, kas esam izvēlējušies Jēzu Kristu par savu Kungu un Glābēju, jau esam Viņa liecinieki, jo ikviens Kristus sekotājs ir arī Viņa liecinieks, tāpēc ka mūsu attieksme, iejūtība, pacietība, laipnība, spēja iejusties otra cilvēka situācijā un vienmēr darīt labāko, ko spējam, sniedz klusu, bet paliekošu liecību gan par mums pašiem, gan par Kungu, “kuram piederam un kalpojam” (Ap. darbi 27:23).

Dodoties šīs vasaras tuvākos vai tālākos ceļos, neaizmirsīsim paņemt līdzi arī kādu no jaunākajām grāmatām vai misijas žurnāliem, lai katrā Dieva dotajā situācijā mēs varētu sniegt kādam cilvēkam palīdzīgu roku, iedrošinājumu uzticēties Jēzum un uzdāvināt kādu lasāmvielu, lai Svētais Gars varētu turpināt iesākt. Būsim Kristus liecinieki vienmēr un visur!

Gaidāmie pasākumi

27. jūlijs - 7. augusts

Ceļa meklētāju nometne Nīderlandē.

2. augusts

Bauskas draudzes 95 gadu jubileja.

12.-16. augusts

Jaunu draudžu veidošanas seminārs Rīgā, Baznīcas 12a. Vadīs Toms Evans.

17.-24. augusts

IMPACT Daugavpilī.

23. augusts

Rīgas 7. draudzes 80 gadu jubileja.

Sludinājumi

• Mīlie brāļi un māsas Latvijā!

Rīgas 7. draudze 23. augusta dievkalpojumā pl.10.00 atzīmēs savas pastāvēšanas 80. gadskārtu. Aicinām jūs būt kopā ar mums šajā draudzei nozīmīgajā brīdī Ģimnastikas ielā 43. Vēlamies satikt arī tos, kas agrāk savas kristīgās dzīves daļā ir bijuši 7. draudzes locekļi.

Lai skan mūsu dziesmas, pateicība un liecības, pagodinot Dievu!

Rīgas 7. draudze

• 23. augustā pl.11:00 R.Blaumaņa muzejā Brakos būs PATEICĪBAS KONCERTS PAR ZANES GLĀBŠANU. Dzirdēsīt kori „Gaismas celā”, diriģents Mārtiņš Subatovičs. Transports no pagastmājas pl. 10:30. Ieeja brīva.

Ērgļu adventistu draudze

• Pievilcīga adventiste vēlas iepazīties ar kristieti (vecumā ap 54-64 gadi, fiziski aktīvu, augumā no 177 līdz 185cm, kuram tuva cēlsirdīga rīcība), var sazināties arī angļu valodā. Tālrunis 29778590.

Svētki sākas ar dāvanu

Pirmais Rožu svētku pasākums Tukumā notika 3. jūlijā Brīvības laukumā, kur bērniem bija iespēja piedalīties visdažādākajās radošajās darbnīcās un apliecināt savas sportiskās prasmes.

Kā pastāstīja Radošās dienas idejas autore Dace Bičole, šī diena bija Adventistu baznīcas Tukuma draudzes dāvana pilsētas bērniem Rožu svēkos. Bērnu aktivitāte bijusi ļoti liela. Aptuveni 200 bērnu piedalījušies gan radošajās darbnīcās, kurās no koka bumbiņām varēja gatavot rokassprādzes, apsveikuma kartītes, no knaģa un kociņiem lidmašīnas, gan sporta spēlēs, jautrajā boulingā un veiklības nodarbībās.

„Mūsu ideja bija par godu svētkiem iepriecināt bērnus, lai viņi gūst prieku un lai interesanti pavadītu brīvo laiku. Bērniem taču pats galvenais ir darīt, kaut ko jaunu radīt, un sajūsmu par rezultātu varēja redzēt viņu acīs. Mēs ievērojām, ka par šo aktīvo darbošanos priecājās arī vecāki, kuri dzīvoja līdzīgi gan radošajiem, gan sportiskajiem uzdevumiem.”

Agita Puķīte,

Neatkarīgās Tukuma ziņas (04.07.2014)

Kad Dievs stumda mākoņus

14. jūnijā liela daļa no adventistu Alūksnes draudzes agrā rītā devāmies uz Litenes pagastu, kur Pededzes upē tika kristītas divas mīlas māsas no Gulbenes draudzes – Ligita Pugača un viņas meita Viktorija Miņina. Upe par kristību vietu tika izvēlēta apzināti, lai simboliski viss iepriekšējais ar ūdens straumi tiktu aiznests projām.

Braucot mēs ar neslēptām bažām raudzījāmies pa logiem ārā, kā gan viss varēs notikt, jo laiks bija auksts un līnāja. Kad piebraucām pie kristību vietas Pededzes upes krastā, par brīnumu, mākoņi atkapās, uzspīdēja saulīte, laiks kļuva silts. Slava Dievam! Viņš tā rūpējās par saviem jaunkristītajiem bērniem!

Kristības vēl emocionālākas padarīja mūsu brāļa Valda Zelča draugi – adventistu jauniešu ansamblis Madara, Ieva, Elīza un Dāvis no Rīgas un pats Valdis, kuri dziedāja garīgas dziesmas ģitāras pavadījumā. Tas bija brīnišķīgs koncerts Pededzes upes gleznainajā līkumā, kur divas ticības māsas slēdza sirds derību ar Jēzu Kristu. Viņas kristīja mācītājs emeritus Almants Liepiņš.

Pēc kristībām Gulbenes draudzes locekļi kopā ar mums, alūksniešiem, devām uz Alūksni, kur notika kopējs svētku dievkalpojums ar dziesmām un lūgšanām, to vadīja mācītāja Ilva Liepiņa. Savā svētrunā viņa demonstrēja vasaras sākumā bagātos ziedos uzplaukušo zemi, kura bez lietuses un īstajiem apstākļiem īstenībā ir izcili sauss un akmeņains Jūtas štata tuksnesis Savienotajās Valstīs. Arī kristības ir šāda sirds uzdziedēšana, un cilvēka sirds, iespējams, ir tuksnesis, „līdz pār mums taps izliets Gars no augšienes. Tad tuksnesis kļūs par augļu dārzu, un dārzs būs kā mežs (...), un taisnības auglis būs miers, un taisnības panākums – klusums un drošība mūžīgi” (Jes.32:15-17).

Pēcpusdienā notika kopējs izbraukums ar plostu pa Alūksnes ezeru. Un atkal Dievs brīnišķīgi parādīja savas rūpes par mums visiem tā, lai plānotais brauciens izdotos. Dodoties ceļā uz plostu pieturu pilssalā, atkal debesis bija apmākušās un lija lietuses. Brīžiem likās, ko gan tādā lietainā laikā vēl varētu darīt uz ezera? Taču, kad uzkāpām uz plostu, mākoņi debesīs pašķīrās, brauciena laikā sildīja silta saulīte, un liegs vējiņš spēlējās mūsu matos. Brauciens ar plostu pa ezeru bija brīnišķīgs. Visi varējām priecāties par Dieva radītās dabas skaistumu Alūksnes ezera krastos. Šī diena izvērtās par vienu no visskaistākajām šajā vasarā. Slava Dievam!

Anna Jaunzeme Alūksnē

Ināra Dimante
Bauskas draudzē

Kā klājas ALBĀNIJĀ

28. jūnijā Bauskas draudze sirsnīgi uzņēma Gentianu Thomollari – mācītāju no Albānijas.

Mūsu draudzes saista sena draudzība. Gentians, savulaik Latvijā studējams teoloģiju, iepazīna un iemīlēja latviešu meiteni Sandu. Pēc studijām viņam bija jāatgriežas dzimtenē, un tā abi devās uz tālo Albāniju.

Mēs Bauskas draudzē ar interesi sekojām jaunās ģimenes gaitām tālajā zemē, kur atšķirīgi gan klimats, gan tradīcijas, gan sociālie apstākļi. Jaunajam mācītājam zemē ar stiprām musulmaniskām tradīcijām bija jāveido adventistu draudze. Nu jau pagājuši 10 gadi, Gentians pēc ilgāka laika (6 gadiem) atkal ir Sandas dzimtenē Latvijā. Abi ar dzīvesbiedri daudz strādājuši. Elbasanā – trešajā lielākajā pilsētā (34 km

no galvaspilsētas Tirānas) – darbojas neliela, bet rosīga draudze, kurā lielākā daļa pusaudžu un jaunu ļaužu. Thomollari dzīvo vecpilsētā. Zīmīgi, ka to šķērso senais Romas impērijas ceļš Via Egnatia, pa kuru Pāvils atceļoja uz Albāniju un ienesa tur kristietību. „sākot ar Jeruzālemi līdz pat Illiri-

jai visur esmu izpildījis savu uzdevumu, pauzdam Kristus evaņģēliju.” (Romiešiem 15:19). Illirija ir sena teritorija, kas sevī ietver arī Albāniju. Tulkojot no albāņu valodas, Illirija būtu Brīvības zeme. Mūsdienās ceļš Via Egnatia Elbasanas vecpilsētā nošķir kristīgo un musulmānisko vidi.

Jautāti, kā jaunajam mācītājam izdodas pulcināt draudzi, Sanda ar lepnumu stāsta par Gentiāna aktivitātēm gan vietējā privātajā radiostacijā, gan internetā, gan sadzīvē. „Pat gadatīrgos mums ir sava telts,” stāsta Sanda. Viņa draudzes virtuvītē bērniem māca angļu valodu, kā arī pasniedz sabbatskolu. Interesanti, ka radio pārraides par kristīgām vērtībām klausītājiem tā iepatikušās, ka cēlies pat šī radio reitings. Sevīši to klausoties vietējie šoferi. Elbasanas draudzē ir daudz

neredzīgo un vājredzīgo, kas pievienojušies pēc iedraudzēšanās ar Gentianu, viņam brīvprātīgi kalpojot pilsētas neredzīgo biedrībā. Justies piederīgam pirms ticēšanas, informēt, bet neuzspiest savu viedokli – tāds ir jaunā mācītāja darbības stils. Tāpēc Jēzus nomira, lai dotu mums izvēli.

Gentians un Sanda tulko un ievieto metodiskos materiālus interneta vidē un interaktīvi komunicē ar interesentiem. Par atšķirīgo abi atzīst, ka viņi draudzē daudz vairāk dzied, kaut arī vēl nav savas dziesmu grāmatas. Arī tā tiek gatavota, un Sandas uzdevums esot piemeklēt bērnu dziesmas.

Bauskas draudzē Gentians saka dedzīgu svētrunu par uzticību Dievam ikkatrā dzīves jomā. Sanda tulko, un klausītāji patīkami saviļņoti – Gentians ir iespaidīgs orators.

Lai Dieva svētības kalpošanā jaunajai ģimenei, arī viņu bērniem Ivo un ģipāši Mateo, kuram vēl tikai deviņi mēneši.

Dieva plaukstā

Aidis Tomsons

Tāda bija mana sajūta, veselu nedēļu pavadot Āraišu pļavā kā milzīgā Dieva plaukstā, kurai nekāds ļaunums nespēj tuvoties.

Diemžēl šis „Adventes Vēstu” numurs top jau nākamajā dienā pēc atgriešanās mājās no Āraišiem, tāpēc nav iespējas uzrakstīt izvērstāk. Cerams, ka varēsim to izdarīt nākamajā žurnāla numurā. Taču es varu pieminēt dažos teikumos, ko sajutu šajās dienās. Un piedāvāt fotogrāfijās censties saskatīt to, kā izskatās dzīvot Dieva siltajā plaukstā.

Runa ir par Ceļa Meklētāju ikgadējo nometni, kas šogad notika pie Cēsīm. Tā bija lielākā nometne, kāda jebkad klubam bijusi, un kā mums teica, Latvijā šādas nometnes neviens cits nav spējis un gribējis

sarīkot. Tikai no sarunām esmu dzirdējis, cik ļoti lielas grūtības piedzīvoja pasākuma organizētāji. Un tagad, vēl nometnes iespaidā esot, varu atzīt, ka saprotams ir iemesls, kādēļ sātans aktīvi centās nolaupīt Dieva paredzētās svētības. Taču viņam tas neizdevās! Dievs sargāja un gādāja, un samīloja, un svētīja, arī taustāmi un acīmredzami! Es apbrīnoju un esmu bezgala laimīgs par tiem cilvēkiem, kas līdz spēku izsīkumam (burtiskā nozīmē daži ar pēdējiem spēkiem tika līdz gultai mājās), sevi nežēlodami, darīja visu, lai mūsu bērni un jaunieši justos laimīgi Dieva plaukstā. Šeit ļoti spilgti bija redzams, kāda vērtība ir Dieva baznīcai un Viņa mīlestībai, kas atklājās Viņa bērnos.

Plosti, Abava. Līgo

Vitālijs Prihodko

22. jūnijā Latvijas adventistu jaunieši, draudžu savienības Jauniešu nodaļas organizēti, vairāk nekā 30 cilvēki, kam trīs dažādas dzimtās valodas, vairākumā gan latvieši, taču arī seši krievi un viens vācietis, devās uz nelielu Latvijas pilsētiņu Kandavu, kas atrodas Abavas upes krastā.

Šis pasākums piesaistīja kārtējo reizi ar savu ekstremitāti, kas izpaužas ne pārāk labos laika apstākļos, maršruta sarežģītībā un ar lielajiem attālumiem starp pieturvietām. Tas ir gandrīz vai piesātināts ar tādu kā kareivīgu garu, zināmā mērā atspoguļojot to garīgo cīņu, kuru katrs cilvēks piedzīvo. Komandas gars, reizēm arī cilvēciska sacenšanās satuvināja četru ceļā dodošos ekipāžu dalībniekus, kas vēlāk pārtapa trīs komandās. Motivējošais faktors – aizpeldēt līdz uzvarošajam mērķim – nedeva mieru jauniešiem cīnītājiem, kas cīnījās ar pretvēju, sliktiem laika apstākļiem, negribot pakļauties lielajam šķēršļu spiedienam.

Mēs apstājāmies stāvlaukumā pie tilta pār Abavu. No turienes tad arī pēc dažām stundām četři plosti devās ceļā. Divi no tiem bija veidoti no cieši kopā sastiprinātiem diviem piepūšamajiem baloniem, kas pārklāti ar finieri, viens bija tapis, sastiprinot trīs balonus, kā arī viena laiva – plosts. Pirms tam savas mantas sakrāmējām busiņā, kuram tās bija jāaizved uz mūsu nākamo apstāšanās vietu dažus kilometrus tālāk. Desmitajā vakara stundā sasniedzām pirmo apmetni. Sākām tūlīt iekārtoties, uzslējām naktsmieram teltis, iekūrām ugunsgrūdu, pēc pāris stundām sēdāmies vakariņot, pagatavojot patīkamu, sārtu pupiņu zupu.

No rīta meiteņu – pavāru komanda uz-

vārīja rīsu biežputru ar pienu, uz galda bija nektarīni, žāvēti augļi, banāni. Spīdēja saulīte, bija silts, patīkams laiks, likās – tūlīt sāksies vasara.

Pēc brokastīm visi, klausot Janas – pasākuma organizatores – komandu, apsēdās pie masīva koka galda, kuram apkārt bija ne mazāk draudīgi soli. Jana bija nolēmusi satuvināt dalībniekus, sarīkojot iepazīšanās atmiņu spēli, kad katram bija jāatceras, ko iepriekšējais runātājs bija pateicis par sevi. Pēc tam viena no meitenēm uzsāka sarunu par garīgu tematu, pa vidu pastāstot arī par saviem piedzīvojumiem ar Dievu. Šis pasākums ilga ne vairāk par stundu.

Kamēr gatavojām mantas tālākam ceļam, sāka atkal ik pa brīdim līt lietus. Kad visu bijām sagatavojuši, uzspēlējām vēl vienu aizraujošu spēli, kārtējo reizi pateicāmies Dievam par visu labo, un grupas iestūma plostus upē. Lietus turpināja ik pēc brīža mūs mērcēt. Taču izmirkušie tūristi nekurnēja, bet atrada visādus iemeslus priecāties.

Visbeidzot dienas vidū, nopeldējuši n-tos kilometrus, plosti atkal piestāja krastā. Bija pienācis pusdienlaiks. Taču līdz pieturvietai vēl bija jāpeld. Mazliet nosaluši, daži nolēma iet ar kājām līdz nākamajai apstāšanās vietai, līdz kurai, izrādījās, bija jāiet vienu stundu. Taču tūristu apmetne Abavas krastos izrādījās veiksmīgs apmešanās punkts. Gaidot, kamēr atpeldēs pārējie ar plostiem,

mēs sanesām malku, bet meitenes jau sāka gatavot ēdienu. Vēl pēc stundas ieradās pārējie „roni”, viņi nolēma aktīvi sagatavot nometni naktij, iekurot ugunsgrūdu un uzslējot teltis.

Sākoties vakaram, cilvēku pulis jau rosījās zem uzslētās lielās telts, aiz kuras varēja izbaudīt lietusskātes. Šaurībā, taču par to nebēdājot, mēs gaudi pavarīņojām un vēl palika pāri. Tiklīdz lietutiņš norima, savācāmies ap ugunsgrūdu. Sildījāmies, uzcepām vēl ko ēdamu, klusējām un runājāmies, kāds jokoja, sacentāmies putnu balsu atdarināšanā. Lai gan pulkstenis rādīja pāri vienpadsmitiem, ārā vēl bija gaišs. Tā bija Līgo nakts.

No rīta pieceļoties vēlāk nekā parasti, pēc brokastīm secinājām, ka neviens vairs tālāk doties ar plostiem negrib. Uz šīs nots arī nolēmām izklīst. Nogurums, mitrums, sliktas laika uzvarēja pat jaunuma entuziasmu. Aizbraucot no turienes – citi ar automašīnu, citus aizveda līdz autobusa pieturai – visi adventistu jaunieši vēl nofotografējās piemiņai. Fonā palika Latvijas ūdenskrītums – 35 metru platumā un pusmetru augstumā. Neliels, tomēr mūsu pašu!

Paldies Dievam par veiksmīgo izbraucienu, par jauniešu saliedētību, par savstarpēju izpalīdzēšanu! Šādi pasākumi visvairāk tuvina adventistu kopienu radniecīgās dvēselēs.

TED jauns vadītājs

Transeiropas divīzijai ir ievēlēts jauns vadītājs. Turpmāk divīziju vadīs līdzšinējais divīzijas lauka sekretārs Rafats Kamals.

Adventistu Baznīca ir centralizēta institūcija. Tās centrālo administrāciju sauc par Ģenerālkonferenci, bet visas valstis ir sadalītas 13 divīzijās, un Latvija ietilpst Transeiropas divīzijā. Līdzšinējais Transeiropas vadītājs Bertils Viklanders jau pavasarī paziņoja, ka jūlijā atstās savu amatu, lai dotos pensijā. Līdz ar to divīzijai jāizrauga jauns vadītājs.

Saskaņā ar esošo kārtību, pašā divīzijā vispirms lemj par iespējamo vadītāju, un tad šo kandidatūru lūdz apstiprināt Ģenerālkonferencē.

Sanāksmē, kas jūnija beigās notika Anglijā, piedalījās arī Ģenerālkonferences prezidents Teds Vilsons. Divīzijas amatam pavisam tika izvirzīti 15 kandidāti, kas, jāatzīst, ir liels skaits. Taču jau pirmajā balsojuma kārtā visvairāk balsu saņēma Rafats Kamals. Savukārt 10. jūlijā viņu apstiprināja Ģenerālkonferences padome.

Rafats Kamals ir dzimis Libānā, dzīvojis un strādājis Pakistānā, Irānā, Norvēģijā un Lielbritānijā. Viņa sieva Heidi ir norvēģiete, viņiem ir divas meitas. Būdams ordinēts mācītājs, viņam ir grāds biznesā un teoloģijā, viņš ir arī studējis islāma filozofiju un teoloģiju, kā arī biznesa vadīšanu un administrēšanu.

Neizdodas panākt vienošanos

Jau vairākkārt esam ziņojuši par centieniem rast vienprātību jautājumā par sieviešu ordināciju Adventistu baznīcā. Visas divīzijas bija sagatavojušas un iesniegušas savu pētījumu rezultātus Ģenerālkonferencē izveidotās Teoloģijas un ordinācijas izpētes komitejai, kuras uzdevums ir bijis apkopot iesniegtos materiālus. Jūnija sākumā minētā komiteja pulcējās uz ceturto vairāku dienu kopīgu sesiju, lai vienotos

par tālāko rīcību.

Komitejā pavisam ir 106 cilvēki. To veido Bībeles zinātnieki, baznīcas administratori, mācītāji un arī vienkārši draudzes locekļi.

Baznīcas vadība neslēpa, ka cer vienoties par šo tik sarežģīto jautājumu. Sanāksmes pēdējā diena notika 4. jūnijā, kad jūdu kalendārā ir Vasarsvētku diena. Kā izteicās viens no komitejas locekļiem, ir nepieciešams vienotības brīnums, lai varētu pabeigt 2 gadus ilgušās studijas par šo jautājumu.

Tomēr, kad Teoloģijas un ordinācijas izpētes komitejas priekšsēdētājs Artūrs Štele paziņoja balsošanas rezultātus, tie neatklāja vienprātības brīnumu. Proti, visiem komitejas locekļiem bija jābalso par trim iespējamajiem priekšlikumiem, kā turpmāk risināt sieviešu ordinācijas jautājumu. Pavisam balsojumā savu viedokli bija gatavi izteikt 95 komitejas locekļi.

Visvairāk dalībnieku – 40 komitejas locekļi – nobalsoja par priekšlikumu, ka „katra vienība, kas ir atbildīga par mācītāju aicinājumu, ir tiesīga izvēlēties, vai mācītāja darbā ordinēt tikai vīriešus; vai arī ordinēt gan vīriešus, gan sievietes”.

32 komitejas locekļi balsoja par priekšlikumu, ka tikai vīrieši drīkst būt ordinēti Adventistu baznīcā

Trešais priekšlikums, kuru izvēlējās 22 komitejas locekļi, bija kompromisa variants. Tas noteica, ka, saskaņā ar Bībeli, Kristus ir Baznīcas galva, un viņš Baznīcu vadījis caur vīriešiem. Taču noteiktos reģionos varētu atļaut ordinēt mācītāja amatam arī sievietes.

Ģenerālkonferences prezidents Teds Vilsons, kurš uzrunāja komitejas locekļus pēc balsojuma rezultātu paziņošanas, aicināja virzīties uz priekšu tikai Jēzus garā. Viņš pateicās komitejas locekļiem par viņu atklātību un solīja: „Mēs būsim ļoti atvērti un godīgi veidā, kā mēs risinām šo jautājumu.”

Tagad vairākas administratīvas grupas Ģenerālkonferencē apkopos visus secinājumus un izteiktās atziņas un tās nodos tālākai apspriešanai Gada sanāksmē, kas ik gadu notiek rudenī pie Vašingtonas. Baznīcas vadītājiem tiks nodoti visi izpētes materiāli un sagatavotie papildus dokumenti, un visiem vairāk nekā 300 Gada sanāksmes dalīb-

niekiem būs jāizlemj, ko ieteikt Ģenerālkonferences sesijai, kura jau nākamgad notiks Sanantonio pilsētā ASV.

“Vienīgais, kas šobrīd ir skaidrs – ka mums ir ļoti atšķirīga izpratne par sieviešu ordinācijas jautājumu,” atzīst Teoloģijas un ordinācijas izpētes komitejas priekšsēdētāja vietnieks Džefrijs Mbuana.

Komitejas locekļi tomēr secina, ka šī jautājuma apspriešana ir bijusi ļoti svētīga. Cilvēki ir mācījušies uzklaut un izprast viedokļus, kuriem paši nepiekrīt. Ir bijušas daudz diskusijas, kopīgas lūgšanas un sarunas pie pusdienu galda vai starpbrīžos. Tas arī licis izvērtēt, kā mēs lasām un saprotam Bībeli. „Šis piedzīvojums mums palīdzēja saprast, kam mēs ticam, kāpēc mēs ticam, un domāt par to, kā mēs pētām Bībeli dažādās kultūrās,” pēc sanāksmes atzina Adventistu baznīcas Izglītības departamenta vadītāja Lisa Berdslja-Hārdija.

Teoloģiskā semināra vadībā sievietē

Par Septītās dienas adventistu Teoloģiskā semināra dekāna vietnieci ievēlēja sievieti Terēze Rīva. Teoloģiskais seminārs darbojas Endrjūsa universitātē un apmāca Adventistu baznīcas reliģiskos līderus. Pirmo reizi semināra vēsturē tā vadībā ievēlēja sievieti. Tas noticis tikai dažus mēnešus pēc tam, kad universitāte par savu vadošo kapelāni arī izvēlējās sievieti.

Terēze Rīva ir Jaunās Derības konteksta asociētā profesore, un viņa ieņems amatu, kuru līdz šim pildīja Klifords Džouns, kurš kļuvis par vienas draudžu savienības vadītāju.

“Tas ir vēsturisks brīdis, jo pirmo reizi sievietē ieņems šo amatu!” vēstulē, kas izsūtīta semināra darbiniekiem un studentiem, raksta dekāns Džiri Moskala. Viņš arī saka, ka Terēze Rīva izraudzīta pēc konsultācijām ar Ziemeļamerikas divīziju un Ģenerālkonferenci. Semināra dekāns ir pārliecināts, ka izvēle ienesīs „unikālu dažādību mūsu vadībā”. Pati Terēze Rīva atzīst, ka dažiem Adventistu baznīcā tā ir „jauna ideja” redzēt Teoloģijas semināra vadībā sievieti. Taču viņa pati nedomā, ka dzimumam ir kāda nozīme šajā jautājumā. „Seminārā tic, ka Dievs dod cilvēkiem dāvanas, un dara to ar noteiktu mērķi. Tas ir jautājums par Dieva aicinājumu un dāvanām.”

No ziņu aģentūras ANN un tedNEWS ziņām

Liāna Zablocka
Rīgas 5. draudze

KRISTUS IKDIENĀ

Ko man nozīmē dzīvot Kristū? Kā es izdzīvoju draudzību ar Jēzu? Redakcijā domājām, kurš varētu dalīties savās pārdomās un pieredzē. Uzrunājām Liānu. Un viņa piekrita. Jau pensijā būdama, Liāna pirms 21 gada izdzirdēja evaņģēlija vēsti. Kopš tā laika Kristus ir kļuvis par viņas dzīves centru. Šīs ir nelielas atziņu pērles, pārdomu fragmenti, kas visi kopā veido laimīgu dzīvi – dzīvi kopā ar Kristu ikdienā.

Vasaras saulains rīts dārzā. Krāsmējos pie malkas nojumes gar spaiņiem, kapļiem, pilnīgi iegrimusi domās par ātri padarāmajiem darbiem. Pēkšņi manā prātā ieskanas melodija. Virs galvas burvīga, daudzbalssīga putnēnu čiepstēšana. Paskaļa, pieprasoša, bet dzīvinoša. Vecu vecā būrītī valda pamatīga rošība. Cik mīli, cik daudzveidīgi un vienkārši! Dievs iepriecina un atgādina radīšanas brīnumu. It kā nekas nav noticis, bet sirdī ie-

līst prieks - patiess, kaut kas no Kristus prieka pilnības.

Cik daudz laba un skaista ir ap mums dabā, draudzē, mūsu apkārtējos cilvēkos! Varbūt redzam tikai ārējo? Starojošs, smaidīgs savā būtībā kristietis ikdienā var būt segts ar rūpju čaulu. Jau būdams kristietis, Pāvils izsaka sāpīgo atziņu, ko piedzīvojis pasaulē: „Ko es negribu, to

es daru.” Tā notiek arī šodien.

Gribētos jau runāt tikai par labo un jauko, bet tas nepastāv sterili – atšķirts un pilnīgi tīrs no dzīves nedienām, viltus, biediem un citiem nejaukumiem.

Varbūt ir pienācis laiks saprast un vienkārši to pieņemt kā šīs pasaules realitāti? Ka sliktais tiešām ir tikai piejaukums – gaisa burbuļi uzpūstā maizes kukulītī, kas liek tam izskatīties lielākam, gardākam. Būtībā labais ir un paliek. Tā ir maize! Un tā ir vajadzīga, lai

kādā veidā arī pagatavota.

Skaisti, jauki, patiesi dzīvot ar prieku, domāju, var tikai tad, kad saprotu, ka pārpratumi, nepilnības manī un apkārtējos, dzīvojot šo zemes dzīvi, joprojām ir un būs. Būs kļūdīšanās, nepareizības, jo esam saistīti ar vidi, viens ar otru, ekstremāliem notikumiem. Bet ir kāda realitāte, kāds ikdienas brīnums; tik īsts, gandrīz taustāms. Kristus ir! Viņš bija! Viņš būs! Vienmēr un klātesošs tiem, kuri Viņu nenoraida. Tie nav tikai vārdi (kā dažkārt man tikai aizrādīts). Viņš ir – esmu to piedzīvojuši un joprojām baudu! Viņš ir katrā grūtumā, un to nastu, ko Viņš paņēmis un nes pats, redzēsim tikai mūžībā. 1Kor. 10:13 – „Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest.”

Jā, dažkārt ir vajadzīga pacietība; taču īsto brīdi un īsto vajadzību Viņš zina nekļūdīgi. Dieva darbus mēs bieži ie-

tikumos.

Mēs droši varam sacīt: „Tas Kungs ir mans palīgs, es nebīšos! Ko cilvēks man darīs?” (Ebr. 13:6).

„No tādām nāves briesmām Viņš mūs ir izglābis un arī turpmāk izglābs. Uz Viņu mēs liekam savu cerību, ka Viņš mūs joprojām glābs...” (2Kor. 1:10)

Neilgi pēc ienākšanas draudzē sarunā ar mācītāju želojos par savām problēmām un neziņu. „Tev vajadzīgs Kristus,” mani uzklautos, teica mācītājs. „Jā, jā!” es piekritu un turpināju klāstīt savas nedienas. „Tev vajadzīgs Kristus,” nopietni atkārtoja mācītājs.

Visvērtīgāko padomu es tobrīd vēl nebiju gatava saprast. Dzīvojot draudzē, klausoties, uztverot, lasot, iedziļinoties patiesībā, pamazām veidojās izpratne, un problēmu kļuva arvien mazāk. Es iemācījos atmet nesvarīgo, biju gatava

Tas bija pirms vairākiem gadiem.

Stāvēju trolejbusa pieturā un gaidīju trolejbusu. Tur bija arī trīs pusaudži. Pēkšņi 2 spēcīgi, agresīvi vīrieši piegāja pie viņiem un pieprasīja naudu. Es neesmu drosmīgā sieviete, turklāt esmu neliela auguma, jau gados. Es pati vēlāk brīnījos par to, kas notika. Taču zinu, tas bija Viņš, kurš iejaucās. Viss notika tik pēkšņi! Es piegāju un teicu, lai liek mierā manu dēlu! Abi vīrieši nu pievērsās man, prasīdami man naudu. Bet tad viss turpinājās apbrīnojami. Pēkšņi abi atkāpās, iekāpa pienākušajā trolejbusā un aizbrauca. „Ko cilvēks man darīs?”

Neradīt problēmas. Vienkārši nākt pie Jēzus vienmēr.

Pēteris gribēja iet pie Jēzus. „Nāc!” vienkārši atbild Jēzus. Nekādas norādes, nekādi šķēršļi. „Nāc!” Un viss notiek. Bet tad Pēteris pats sev rada

“Pēc laika, lēnām pieaugot atziņā, sapratu – ar savām pūlēm neko nevaru panākt. Pārveidot cilvēku – tas ir Dieva darbs.”

raugām tikai ar laika distanci. Ticēt nozīmē lūgt, paļauties arī tad, kad it kā nekas labs nenotiek, ir problēmas, slimības utt. Bet neredzamajam ticēt ir vērts, jo Dievs ir klātesošs un mīlošs.

Nokavējusi autobusu, ar kuru vajadzēja atgriezties Rīgā pēc jaukas sabata priekšpusdienas Bauskas draudzē, sastingu pie mājas ieejas durvīm – augšējie stikli izsisti, kāpņu telpā stiklu drumstalas, un asinis līdz pat 3. stāvam pie mana dzīvokļa kaimiņienes durvīm. Sapratusi, ka tā esmu es, kura zvana pie viņas dzīvokļa durvīm, viņa atvēra un nobijusies stāstīja, ka pie viņas durvīm esot daudzījušies un krieviski lamājušies vairāki vīrieši. Pajautāju, kad tas notika – izrādās, pirms apmēram pusstundas. Ja es būtu braukusi tad, kad biju izdomājusi, būtu iekļuvusi tieši šo neadekvāto vīru rokās. Bet mans Kristus sakārtoja visu pēc sava prāta, atstājot manā aprūpē tikai piedrazotās kāpņu telpas un apziņu par Viņa žēlastības varenību ne tikai mūžības, bet arī ikdienas necilajos no-

saņemt brīnišķo Dieva dāvanu – Jēzu Kristu, Svēto Garu un dievišķo mieru, ko nesa Viņa klātbūtne.

Vēstulē kolosiešiem 1. nodaļa man ir ļoti, ļoti tuva, un pāri visām tās brīnišķajām patiesībām pāri klājas 2.nodaļas 6. un 7. pants: „Tad nu Kristu Jēzu pieņēmuši, dzīvojiet Viņā, sakņodamies Viņā, stipri kļūdami ticībā, kurā esat mācīti, pāri plūzdami savā pateicībā.” Tas ir praktisks padoms katrai dienai. Es tagad tiešām dzīvoju, pāri plūzdama pateicībā Jēzum Kristum, un ikdiena pierāda, ka, turot prātā Jēzu Kristu, tas „Kungs dos saprašānu visās lietās”. (2Tim. 2:7)

Dievs ir klātesošs, mīlošs, pārāk gudrs, lai kļūdītos, un nekad nedos savam uzticīgajam bērnam akmeni, kad viņš lūdz maizi; nedos nekā slikta, kaut arī bērns savā neizpratnē kļūdaini to lūdz. Kristus ir lielāks par manām problēmām! Dzīves ikdiena man to pierāda. „Tas Kungs ir mans palīgs, es nebīšos! Ko cilvēks man darīs?” (Ebr. 13:6) „Tas Kungs ir uzticams, Viņš jūs darīs stiprus un pasargās no ļauna.” (2Tes. 3:3)

problēmu. Nezinu, lielība vai izbīlis, pievērsoties apkārtnei un atraujoties no Jēzus. Un dzelme velk Pēteri savā tumsā. Bet Jēzus ir klāt arī mūsu nepareizībā, un vienīgi Viņš mūs saprot un pareizi novērtē.

„Tādēļ saka Dievs tas Kungs: „Redzi, es lieku Ciānā pamatakmeni, izraudzītu akmeni, dārgu stūra akmeni, kas klinģij līdzīgi pamatots; kas tic, nepalik kaunā.” (Jes. 28:16) Mācītājs M.Velss saka, ka nekad nevajag pieļaut, lai kaut kas sagrauj mūsu ticību un paļāvību uz Dievu.

Jā! Nevis lasīt Dieva Vārdu, bet dzīvot Viņā! Tā ir ticība.

Caur draudzi – svētrunām, lūgšanām, liecībām, sadraudzību, Dieva Vārdu, mūziku – es augu un pilnveidojos. Tas nenotiek ātri. Es kļūdos un mācos. Es sevi apzinu kā egoisti, emocionālu, ekspansīvu, ērtības mīlošu, ne pārāk cilvēkus mīlošu, svārstīgu. Bet dažkārt brīnīdamās atklāju, ka mēdzu būt arī pašaiizliedzīga, drosmīga, mīloša, lēnprātīga. Un tad

es droši zinu – tas ir Kristus, kas manī darbojas. Sirdī rodas prieks un pateicība, un vairāk par visu vēlos, kaut varētu arvien pieaugt Viņā, pieaugt ticībā un mīlestībā. Varbūt izklausīsies pārāk nepieņemami, pārāk lielīgi vai pazemīgi, bet Kristus un es zinām, ka tā ir patiesība – es vēlos būt visaugstākajā vietā – būt Viņa labprātīgais vergs un baudīt šī stāvokļa brīnišķo brīvību.
Rm. 8:1 – „Tad nu tiem, kas ir Jēzū Kristū, vairs nav nekādas pazudināšanas.” Es pati nevaru izglābties no grēka bedres...

Dievs noliecās, lai mani paceltu,
Jo pārāk maza, sīka, nosalusi biju...

Tik daudzi vienaldzīgi gāja garām,

Ne tikai garām –

Bieži virsū uzkāpa

Vai iespēra ar vārdu.

Tik netīra un nederīga citiem likos,

Un viņu spožās, liksmās dienas

Es varēju pat, liekot domāt, traucēt.

Nē, neko neprasīju, nesaucu nevienu,
Kaut likās, nespēju šai liekulībā dzīvot,

Laiks ritēja, laiks sniga...

Un bezspēcības pārslas lēni

Jau mani kupenās ar viltu centās aplāt.

Dievs visuredzošais man garām nepagāja

Ar savas mīlestības silto dvašu.

Un visas bezjēdzības pārslas

Pārtapa par patiesības lāsēm.

Dievs noliecās, lai mani paceltu,

Jo saprata, ka lēnām mirstu.

Un manā sirdī kļuva visuvarens,
Mīlošs Tēvs uz mūžu.
(2009.g.)

Kādreiz, kad biju draudzē vēl neilgu laiku un tikai sāku pa īstam iepazīt Dievu, katrā izdevībā centos mainīt neticīga cilvēka uzskatus, apberot viņu ar citātiem no Bībeles, neiedziļinoties cilvēka patiesajās vajadzībās un noskaņojumā. Likās, cilvēkam taču tas ir jāsaprot – Bībelē tā teikts! Kādi maldi! Kāda vientiesība! Pēc laika, lēnām pieaugot atziņā, sapratu – ar savām pūlēm neko nevaru panākt. Pārveidot cilvēku – tas ir Dieva darbs. Ja Viņš kādā brīdī uzskatīs mani par derīgu apliecināt Kristu, tad Viņš arī radīs apstākļus un dos gudrību un spējas. Tikai Dievam zināmi tūkstošiem dažādu veidu, kā palīdzēt, glābt pazudušo, kad ir īstais brīdis un kam ko darīt. „Bet Tu gan redzi postu un sirdsēstus, Tu vēro brīdī, kad pārņemt visu to savās rokās...” (Ps. 10:14)

Pavasārī ārstējos Linezera slimnīcā. Palātā bija kāda ļoti drūma, bēdu pārņemta slimniece. Viņa man gari un plaši stāstīja par savu ļauno kaimiņieni, par to, ka viņai esot pieburtas dažādas kaites. Aizdomīgi lūkojoties, viņa jautāja, kā gan uz viņas skapīša esot parādījusies glāze ar kaut kādu šķidrumu?

Pateicos Dievam, ka Viņš ļāva man pacietīgi visu to uzskaut un tikai tad

iesaistīties sarunā. Stāstīju viņai par To, kurš var pasargāt no visa ļauna, par vienmēr atsaucīgo un klātesošo Jēzu Kristu, par Tēvu, kurš „izrāvis mūs no tumsības varas un pārcēlis sava mīlā Dēla valstībā, kurā nu mums dota pestīšana, grēku piedošana” (Kol. 1:13). Pēc mūsu sarunas viņa labprāt paņēma no manis brošūrā Jāņa evaņģēliju. Klusībā lūdzu Dievu un ievēroju, ka šī paciente ļoti nopietni iegrimusi lasīšanā. Viņa lasīja ilgi, atlikdama malā visus savus krāšņi ilustrētos žurnālus. Nākošajā dienā viņa turpināja lasīt un jautāt, lasīt un jautāt.

Kad pēc pāris dienām devos mājās, drūmā slimniece bija smaidoša, sirsnīgi apkampa mani un lūdza, vai drīkst paturēt šo grāmatiņu. Apliecināju savu prieku par viņu, pastāstīju, kā var iegādāties Bībeli, un teicu, ka Dievs savā mīlestībā tieši šajā laikā pieļāva manu slimošanu, lai mēs sastaptos. Viņa atbildēja, ka tās laikam gan esot.

„Mans Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzu. Dievam, mūsu Tēvam, lai gods mūžīgi mūžos! Āmen.” (Filipiešiem 4:19-20)

Draudze. Sabata rīts. Muzikāls priekšnesums. Lielas klavieres un mazs zēns. Tīra, spēcīga melodija runā uz pārsteigto klausītāju sirdīm. Pateicība un prieks par Dieva radītās mūzikas skaņām, par mazo, centīgo pianistu. Tik jūtama ir Dieva mīlestība!

Draudzē mēs esam dažādi, un tas ir jauki. Tajā pašā laikā draudzē mēs esam tik vienādi ar vēlēšanos tuvoties Kristum, un tas ir brīnišķīgi. Svētrunas, kuras liek ieskatīties sevi, kurās atkal un atkal sastopamies ar Dieva Dēlu, Viņa žēlastības darbu, Viņa mīlestību, Viņa nepārtraukto darbu mūsos. Bībeles izpēte, kurā droši un atklāti varam izteikties un pilnveidoties cits no cita, gūdami un dodami. Lieliski muzikālie sniegumi – pieauguša pianista, vijolnieču vai bērnu – cik jauki to visu baudīt! Draudze dzīvo, elpo, un daudzu bērnu čalas starpbrīžos – tas arī ir jauki, lai gan dažkārt mazie aizmirstas, un tad nāk talkā vecāki.

Jā, kā jau katrā ģimenē, gadās draudzē arī pa kādam pārpratumam, pat sarūgtinājumam. Izteiktais vārds! Ir grūti savas sajūtas izteikt vārdos pilnīgi, un arī otrs, kurš dzird sacīto, to uztver ar

sāka sūdzēties, ka palātā esot todien „slikta aura”, viņš nevarot pilnvērtīgi veikt savas darbības.

No slimnīcas atgriezies priecīga un ļoti pateicīga Kristum. Cik brīnumains pāvēsiens! Gāju stiprināt ticībā slimo, bet pati tiku stiprināta ticībā un patiesi iepriecināta. Bet arī tas jau ir izteikts ar apustuļa Pāvila vārdiem; notikums cits, bet būtība tā pati (Rm. 1:11-12).

„Jo es ilgojos jūs redzēt, lai jums nestu kādu gara velti jums par stiprinājumu. Labāk sakot, ka es līdž ar jums gūtu iepriecību kopīgajā ticībā, es jūšējā, jūs manējā.”

Patiesā lūgšana un aizlūgšana no sirds par citiem vienmēr tiek uzklauts. Tas uzsvērts arī man ļoti mīļā E. Vaitas grāmatinā „Ceļš pie Kristus”, kuru tikko atkal pārlasīju.

sava. Manuprāt, tas ir jauki, ka esam dažādi, bet Kristū visi saslēdzamies vienotībā.

Nesen noskatījāties filmu „Noa”. Draudzē pārrunājām redzēto. Bija dažādi vērtējumi, pretēji viedokļi, bet nebija strīdu. Vai pretēju viedokļu izteikšana šķēļ draudzi? Nē! Man šķiet, ka tā ir īsti ģimeniska draudze, ja var tik brīvi izteikties par to, ko jūti. Vienotība dažādībā. Vienotība, jo visi nākam draudzē dzirdēt Dieva Vārdu, baudīt Viņa tuvumu, pieaugt mīlestībā un draudzībā, stiprināt viens otru ticībā, aizlūgt. Ticības māsas vai brāļa rīcībā, uzskatos ne vienu vien reizi pēkšņi atklājas kas negaidīti jauks, kāds noderīgs padoms, vērtīga doma vai arī vajadzība, kuru bieži risinām arī praktiski, palīdzot viens otram.

“Vai pretēju viedokļu izteikšana šķēļ draudzi? Nē!

Man šķiet, ka tā ir īsti ģimeniska draudze, ja var tik brīvi izteikties par to, ko jūti. Vienotība dažādībā.”

sava rakstura un tā brīža noskaņojumu. Tā iesprauca pārpratumus. Esmu sapratusi, ka ne vienmēr tas, ko gribu teikt, tā arī tiek uztverts. Lēnprātībai te nu ir īstā vieta. Efeziešiem 4. nodaļā Pāvils atgādina: „Dzīvojiet tā, kā to prasa jūsu aicinājuma cieņa: visā pazemībā, lēnībā, pacietībā, cits citu panesdami mīlestībā, cenžamies uzturēt gara vienību ar miera saiti.”

Es to gribu, bet apzinos, ka neesmu vēl tik tāl pieaugusi.

De vos apmeklēt kādu draudzes māsu, kurai diabēta dēļ bija veikta kārtējā kājas pirkstu amputācija. Gribējās viņu stiprināt ticībā viņas ciešanās...

Viņa sēdēja gultā pēc pārciestas operācijas, uzsmaidīja man un uz jautājumu „Kā tu jūties?” atbildēja, nevis sākot stāstīt par savām grūtībām, bet par to, cik jauks ir viņas ārstējošais ārsts un cik ļoti žēl, ka palātas stūrī gulošo slimnieci nāk „dziedināt” ekstrasesns, ka vajadzētu par to aizlūgt. Tā arī darījām.

Kad pa durvīm atkal ienāca ekstrasesns, viņš pasēdēja pie slimnieces un

„Nav ne laika, ne vietas, kur būtu nepiemēroti lūgt.. Savas vajadzības, savus priekus, savas bēdas, savas rūpes un nedrošību vienmēr nes Dieva priekšā. Tu nevari Viņu apgrūtināt, tu nevari Viņu nogurdināt. Viņš.. nav vienaldzīgs pret savu bērnu vajadzībām.”

Kas pasaulē ir vērtīgs? Vai vērtīgums neslēpjas noderīgumā? Man ir veci, ļoti mīksti, silti, bet jau izdiluši gari svārkī. Kad, dārzā nostrādājusies, vakarā diķī nomazgājos vēsajā ūdenī, apvelku šos vecos svārkus un apsēžos vēl kaut ko palasīt vai pakavēties Dieva Vārdā, jūtos neizsakāmi labi. Ir padarītā darba prieks, Kristus klātbūtnes apziņa un šie svārkī. Kādam varbūt liktos – nu nē! Kāpēc veci, cauri svārkī? Bet patiesība ir tāda, ka man tie ir vērtīgi. Tie man dod tīkamu apmierinājumu un mājīguma sajūtu. Nevienam tie nav vajadzīgi, neviens tos neievēro. Bet man tie ir vajadzīgi, un es tos mainītu pret jauniem un košiem.

Tā tas ir – mēs esam dažādi. Mūsu izjūtas, izpratne, vajadzības, mūsu apkārtnes un priekšmetu vērtība ir katram

Tirgū pie bakalejas stenda stāvēja sīka sieviņa un skaitīja sauja naudiņu. Sajutu Dieva pamudinājumu teikt, ka šodien esmu īpaši svētīta ar līdzekļiem un vēlos apmaksāt viņas pirkumu. Apmulsusi viņa paņēma makaronus, putraimus (varbūt vēl kaut ko lētu – neatceros).

„Nu, ņemiet vēl kaut ko, varbūt cukuru?” teicu.

„Paldies, paldies, man mājās vēl mazliet ir cukurs,” izbrīnīta dzirdēju viņas atbildi.

Viņa bija garīgi skaista savā pārliecībā. Šī trauslā, nabadzīgā sieviņa savā uzvedībā sludināja man Kristu. Cik Dievs ir brīnumains!

„Bet es esmu kā zaļojošs koks Dieva namā, es palaujos uz Dieva žēlastību vienmēr un mūžīgi mūžam.” (Ps. 52:10)

Esmu laimīga un bagāta – man ir Kristus, man ir dēls, man ir draudze, man ir cerība...

Intervēja
Tatjana Tomsone

VAI VIEGLI BŪT JAUNIETEI – KRISTIETEI?

Ar Egitu, Kristīnes mammu un draudzeni, esam pazīstamas sen, viņa bija kādreiz jauniešu žurnāla „Atspulgs” redaktore un vienmēr aktīvi ir darbojusies draudzē. Tad kādu laiku nebijām tikušās, viņa sāka dzīvot un strādāt sociālajā sfērā Madonā. Uzzināju, ka viņas dzīvē ienākusi audzumeita. Tas mani patiesi iepriecināja.

Pirms dažiem gadiem viņas abas bija pie mums ciemos, un man ļoti patika diezgan klusā un ļoti jaukā meitene. Tagad viņu ģimene ir kļuvusi divreiz lielāka – Egita ir precējusies, viņai ir vīrs –, un abiem tagad arī dažus mēnešus vecs dēliņš. Taču Egita saka, ka bez Kristīnes viņai būtu bijis daudz grūtāk: gan toreiz, gan vēlāk, bērniņu gaidot, gan tagad aprūpējot. Arī draudzes pienākumos un atbildību nastās Kristīne ir liels atbalsts. Bet nesen viņa pārņēma arī Madonas CM kluba vadīšanu.

KRISTĪNE SALA vienmēr bijusi centīga mācītājs, un nu tas vainagojies ar acīmredzamiem rezultātiem: viņai ir labas sekmes, un viņa ir izvirzīta kā gada skolniece no savas klases. Arī novadā viņas vārds ir labi zināms, jo novada ziņātniski – pētnieciskā darba konkursā Kristīne ieguva pirmo vietu. Šie sasniegumi arī savā ziņā bija kā iegāns intervijai ar Kristīni, jo viņa ir piemērs tam, kā šodienas jaunie – kristiete var sevi realizēt daudzās jomās un būt par prieku apkārtējiem: ģimenei, draudzei un draugiem.

Pastāsti mazliet par sevi!

Mani sauc Kristīne. Dzīvoju Madonā, un šobrīd esmu Madonas Ceļa meklētāju kluba „Lūši” vadītāja, bet vairāk uzskatu, ka es aizvietoju uz kādu laiku Egitu. Man ir 18 gadi, un pabeidzu 11. klasi.

Šogad jau būs mana 7. Ceļa meklētāju nometne. Katru vasaru šīs nometnes ir gaidītākais laiks visā vasarā, jo tikai tad var redzēt, cik Dievs ir varens un augstāks par visu. Sevi varētu saukt nedaudz par traku, jo uzņemties tādu atbildību nometnē ir jābūt pilnīgi trakai, bet tagad esmu sapratusi, ka tas varētu būt bijis kā sapņa piepildījums, jo jutu, kā Dievs ar mani runāja un sacīja: „Kādreiz tu būsi šī kluba vadītāja.” Es tam tajā brīdī neticēju.

Kā iepazīni Jēzu? Kad un kā saprati, ka Dievs Tavā dzīvē ir svarīgs?

Ar Jēzu mani iepazīstināja Egita, kad sāku dzīvot pie viņas. Mēs gājām sestdienās uz baznīcu, tajā laikā man bija 9 gadi. Paša sākumā es to visu sāku saprast caur dažādiem bērnu materiāliem, vakara stāstiem, ko mēs lasījām vakaros. Es to sapratu ar laiku, jo bija daudz un dažādu notikumu, kas pēc tam tika brīnumainā veidā atrisināti, kas lika man saprast Dieva patieso spēku un ka visās lietās ir jāuzticas Viņam.

Vai visās lietās (attiecībās, mācībās, draudzībās) centies Viņu iesaistīt un prasīt Dieva padomu?

Nevaru sacīt, ka 100%, bet iesaistu un lūdzu, jo zinu, ka Viņš ir vienīgais, kas var palīdzēt. Sanāk brīži, kad iegrimstu rutīnā un nelūdzu vai nepateicos Dievam, tad pati saskaros ar savām problēmām, ko nenoliku Dieva rokās.

Vai ir grūti vai viegli būt ticīgām jauniešiem mūsdienās? Kā uz to skatās draugi?

Mūsdienās ir labi, ja tu atšķiries un esi citāds nekā lielākā „masa”. Man ir draugi, kas pieņem, ka esmu citāda, un to respektē. Man patīk ar viņiem parunāt par Dievu, un viņi ir atvērti šādām sarunām. Viņi arī paši lūdz brīžos, kad ir grūti un nezina, kur rast mierinājumu.

Vai jaunieši var sevi realizēt draudzē? Pastāsti par savu darbošanos CM klubā Madonā?

Katrs var sevi pierādīt, kā vien viņš to vēlas, bet ir jāvēlas kaut ko darīt un jābūt mērķim, ko grib ar to sasniegt. Draudzē ir cilvēki, kas noteikti palīdzēs un nepaliks malā. Pats galvenais ir tikai kaut ko sākt darīt un nenobīties no tā, kad nesanāk, bet darīt atkal un atkal, līdz sanāk.

Mana darbošanās Madonas klubā sākās ar to, ka es jau kopš paša sākuma skaitījos kā Egitas „labā roka”. Man patika palīdzēt organizēšanā un visādos pasākumos. Arī šobrīd organizējam pārgājienus un darbojamies ar bērniem sestdienās. Šogad uz Ziemassvētkiem mums nāca klāt jauni bērni, par ko mēs pateicamies Dievam, jo likās- jau viss, esam palikuši maz un vairs neviens nenāk. Bet tad Dievs deva mums risinājumu. Šobrīd esam apmēram 10 bērni, kas nāk un kuriem patīk darboties, un viņi vēlas uzzināt vairāk par Dievu, kas ir pats galvenais. Vadām nodarbības un stāstām bērniem par Dievu, kopīgi pētām Bībeli un iegūstam nozīmītes. Sanāk jau dažbrīd kādi ne visai labi notikumi un atgadījumi, bet tad vismaz zinām, uz ko vērst uzmanību. Kā arī mums ir ļoti atsaucīgi cilvēki draudzē, kas palīdz un ir gatavi ziedot savu laiku. Dievs arī dāvāja papildus skolotājus, kas var palīdzēt, tā ir vēl viena brīnišķīgi atbildēta lūgšana.

Kādi ir Tavi tuvākie un tālākie plāni? Kādā jomā tu redzi sevi darbojoties gan draudzē, gan ārpus tās?

Draudzē es noteikti turpināšu iesāktu un vadīšu nodarbības. Es nedomāju to pārtraukt. Ārpus draudzes es turpināšu mācīties un došos tālāk strādāt par grāmatvedi, ja Dievs neizmainīs šo manu plānu.

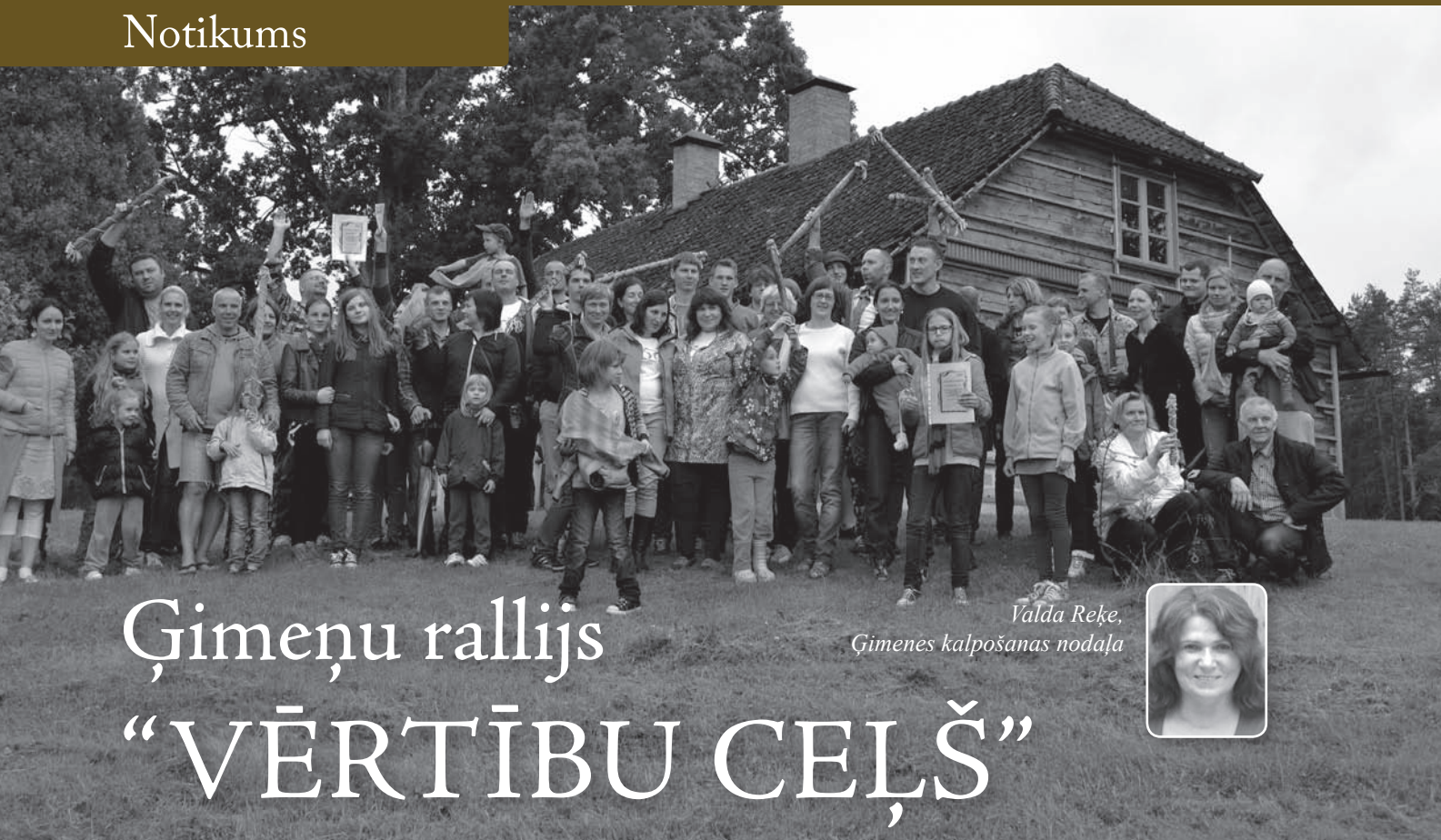

Vai ir kāds notikums no nometnes, ka Tev ir palicis atmiņā?

Domāju, ka daudzi atceras, kas bija tad, kad nometne notika Daugavpilī. Tajā gadā vadīju ar draudzeni nozīmīti par kaķiem un paņēmu savu mīlo kaķīti līdzi, un vienā vakarā, kad jau nometne tuvojās beigām, viņš ieskrēja mežā nakts laikā un vairs nenāca atpakaļ. Domājām, ka nu viņš būs jāatstāj, bet visa nometne lūdza, un pa dienu draugi gāja meklēt mežā, bet nekā. Daudzas meitenes no blakus kluba bija viņu iemīļojušas un nāca pie mums, un stiprināja, kā arī rakstīja vēstules no citiem klubiem. Tas bija brīnišķīgs vakars, kad es atnācu uz sava kluba teritoriju, un man teica, lai paskatos teltī. Tur viņš gulēja uz mana matrača – mans mīļais kaķītis. Viņš bija sveiks un vesels. Es biju neizsakāmi pateicīga par šādu atbildētu lūgšanu. Paldies visiem par to, ka lūdzāt un bijāt ar mums!

Ko gribētu novēlēt tiem jauniešiem, kas izlasīs šo interviju?

Paļauties uz Dievu visās lietās un uzticēt viņam visu. Nebaidīties kaut ko darīt un lūgt palīdzību citiem, un katram Dievs parādīs īsto ceļu, pa kuru jāiet. Lai jauka vasara un piedzīvojumiem bagāts laiks ar Dievu!

Ģimeņu rallijs “VĒRTĪBU CEĻŠ”

Valda Reķe,
Ģimenes kalpošanas nodaļa

29. jūnijā vairāk nekā 120 cilvēku piedalījās iepriekš nebijušā, aizraujošā notikumā Cēsu apkārtnē – ģimeņu rallijā “Vērtību ceļš”.

Kāpēc ģimeņu rallijs?

“Vērtību tilta” organizētā un vadītā notikuma primārais mērķis bija inovatīvā veidā vēstīt par Dievu un Viņa doto vērtību nozīmi cilvēku dzīvē. Kalpojot ģimenēm daudzu gadu garumā, mēs kā komanda esam svētīti ar jaunradi un spējam kalpot Dievam ar netradicionālām metodēm, pielietojot radošu domāšanu, mākslu, komunikāciju, zināšanas un tik dažādos Dieva dotos talantus.

Šī notikuma virsuzdevums bija atklāt galvenās vērtības cilvēka dzīvē, ko gūstam no Svētajiem Rakstiem: cilvēks, mīlestība, ģimene, rūpes par zemi, kurā dzīvo, garīgās dāvanas un talanti. “Kas no sākuma bija, ko esam dzirdējuši, ko savām acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši un mūsu rokas ir aptaustījušas, dzīvības vārdu – dzīvība ir parādījusies, mēs esam redzējuši un apliecinām, un pasludinām jums mūžīgo dzīvību, kas bija pie Tēva un mums ir parādījusies, – ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums, lai arī jums būtu sadraudzība ar mums. Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu.” (1. Jāņa 1:1-3)

Kā Dievs paplašina robežas?

Vairākas reizes gadā “Vērtību tilts” ko-

manda tiekas, lai pārskatītu paveikto, plānotu turpmākās kalpošanas iespējas un atsauktos sabiedrības izaicinājumiem ģimenes un laulības jomā. Rallijs bija jauna, eksperimentāla metode, nekad neizmēģināta. Vēlējāties ar šo notikumu pulcināt kopā dažādas ģimenes – vecākus un bērnus, vecvecākus un mazbērnus, draugu ģimenes, viena vecāka ģimenes, audžu ģimenes.

Sākotnēji domājām, ka tie pamatā būs draudzes locekļi, kas aicinās savus radniekus, ģimenes locekļus, kas dažādu iemeslu dēļ nepiedalās garīgās aktivitātēs, darba biedrus un kaimiņus kā dalībniekus rallijā. Protams, bija arī tādi atsaucīgi cilvēki, taču viens no vislielākajiem pārsteigumiem bija atsaucība no cilvēkiem, kas nepieder nekādai konfesijai, draudzei, daudzus no viņiem iepazinām un ieraudzījām vispār pirmo reizi. Kā vēlāk sapratām, viņus bija uzrunājis piedāvājums kvalitatīvi, aktīvi, radoši un sportiski pavadīt laiku kopā kā ģimenei, kā arī sev un saviem bērniem, un ģimenes draugiem apliecināt garīgo vērtību nozīmi un celt godā ģimeni kā vērtību.

Otrs, ne mazāk liels pārsteigums, bija Cēsu apkārtnes ietējo ģimeņu atsaucība viņu mājās „ierīkot” kontrolpunk-

tus. Vēl jāsaka, ka parasti mēs kā „Vērtību tilta” komanda vienmēr cenšamies uz atsevišķiem pasākumiem komandai piepulcināt cilvēkus, kuri ir apveltīti ar „svēto nemieru” tāpat kā mēs. Šoreiz tie bija Kristīne un Druvis Gredzeni, kuriem ir garīga domāšana un labi, ilglaicīgi kontakti ar unikāliem, Cēsu apkārtnes novados dzīvojošiem cilvēkiem. Patiesi, nebijām cerējuši sastapt tik plaši atvērtas sirdis un namus! Izvēle bija kontrolpunktos viesoties pie cilvēkiem, kuriem svarīga ģimene, bērni, kuri radoši un pašaiizliedzīgi rūpējas par vietu un zemi, kurā tie dzīvo un strādā, kā arī, kuriem ir vēlme dalīties savā vērtīgajā pieredzē ar citām ģimenēm. Paldies arī Cēsu draudzes padomei par atsaucību kā rallija pirmo kontrolpunktu atvērt savu dievnamu un uzsākt visas dienas notikumu ar svētbrīdi un svētību lūgšanu.

Vēl vēlējos piebilst, ka notikums izvērtās starptautisks un ģeogrāfiski plašs. Par ralliju raksta arī Cēsu vietējais laikraksts un Smiltenes novada medijs. Dalībnieki bija ieradušies no visas Latvijas, dažādām pilsētām un vietām, kā arī no Vācijas un Lielbritānijas. Pēc dalībnieku sastāva visu simts divdesmit dalībnieku vidū pārsvarā bija 20-35

gadus jauni cilvēki, paši jaunākie bija četrus līdz astoņus mēnešus veci. Kārtējo reizi pārliecinājāmies, ka kalpošanai Dievam un Viņa svētībām nav un nebūs robežu un ierobežojumu!

Lasītājiem piedāvāju dažus iespaidus, ko dalībnieki atsūtīja pēc atgriešanās mājās:

- Mīļš paldies par sagādāto (doto) iespēju ņemt līdzdalību "Vērtību ceļā"!

Ar cieņu, Aivars

- Paldies par iespēju piedalīties Ģimenes Rallijā 2014! Mēs bijām sajūsmā – gan par iespēju visai ģimenei būt kopā, gan par iespēju darboties un veidot māla traučņus un sejiņas, mūzikas instrumentu un uzzināt tik daudz ko jaunu! Braucām mājās priecīgi un atpūtušies! Tā kā mājās klausāmies Latvijas Kristīgo radio – dzirdēju interviju, kurā Jūs stāstījāt par šo pasākumu. Tas mani ļoti ieinteresēja, izstāstīju pārējiem ģimenes locekļiem, un visi ar sajūsmu atbalstīja. Tā kā visa ģimene esam piedalījušies arī Tūrisma rallijā – neviens īpaši nebija jāpierunā. Jāatzīst, ka Ģimenes rallijs mums visiem patika tieši ar ļoti interesantiem pieturpunktiem, kuros var daudz ko jaunu uzzināt un pašiem kopā darboties. Bijām ļoti patīkami arī pārsteigti par lielisko pasākuma organizāciju.

Mēs ar lielāko prieku piedalītos arī nākamajā gadā! Gaidīsim ziņu no Jums! Kristīne no Rīgas

- Agnija un Ronalds: Vēlamies pateikties par iespēju piedalīties Ģimenes rallijā – tas bija mūsu vēsturē garākais kopīgais izbrauciens!:) Par spīti nelāgajam laikam, ciemošanās pie daudzajām ģimenēm bija tā vērtība! Īpaši Gredzenu vēriens un skaistais īpašums nūdien lika aizdomāties par to, ko spēj paveikt viena ģimene.

Ieguvumi „Vērtību ceļā”

Lai pilnvērtīgāk plānotu un organizētu savu darbu visos pasākumos, lūdzām dalībniekus rakstiski izteikt savus vērtējumus par piedzīvoto. Vēlamies dalīties ar dažiem no tiem, lai jūs kā lasītāji varētu neklātienē nedaudz sajūst šī notikuma „garšu”.

1. Kontrolpunkts: Adventistu draudzes nams Cēsīs, Līgatnes l.

- Jauki sākt rītu ar tēvreizi.

- Prieks bija satikt visus rallija dalībniekus un izjust kopīgās lūgšanas spēku.

- Redzēt brīnišķīgu Dieva namu.

- Dieva svētība šīs dienas pasākumam.

- Iepazinām Cēsu draudzes dievnamu. Skaista un gaiša baznīca.

2. Kontrolpunkts: Raunas ceplis/Ciņu ģimene

- Ģimeniska sabiedrība.

- Jauna pieredze, kopdarbs, atklāti jauni, neapzināti talanti.

- Izmēģinājām savas prasmes.

- Radoša un jautra darbošanās ar mālu.

3. Kontrolpunkts: Ott ģimene

- Sajutām Latvijas un Vācijas kultūru un vēsturi vienkopus.

- Skaista, kalnaina vieta ar pamācošām lietām.

- Mācījāmies cept garšīgo Bavārijas *bretzel*.

- Ducmaņu dižozols.

- Saimnieki ar gaišu prātu.

4. Kontrolpunkts: Krīgeru ģimene

- Iemācījāmies pagatavot īpatnēju mūzikas instrumentu.

- Saimnieki – īsti naturālie–dabīgie saimnieki.

- Fantastiska vieta, pārsteigumu un sajūsmu pilna.

- Vieta, kur gribas atgriezties vēl un vēl.

Vai būs ģimeņu rallijs „Vērtību ceļš” 2015?

Arī mēs kā komanda izanalizējām notikuma plusus un mīnus, kā arī personīgās sajūtas un pārdomas. Varam secināt, ka mērķis, nodoms un uzdevumi ir īstenojušies vairākkārtīgi, nekā mēs to spējam iedomāties un lūgt. Tik daudzi cilvēki ir saņēmuši apzinātas un tālāk ejošas svētības!

Atklāti sakot, nebijām domājuši un tieši plānojuši šāda veida notikumu 2015. gadā, bet jau rallija dienas vakarā dalībnieki mūs uzrunāja un iedvesmoja, rakstot un sakot, ka vēlas tikties nākamā gada rallijā. Atpakaļceļa nav, tāpat ir jāorganizē! Laikā starp notikumu un kamēr rakstu šo rakstu, ir jau Dieva dots jauns plāns ar konkrētām vietām

- „Slinkās” un ekonomiskās saimniekošanas pamatprincipi – iedvesmojoši.

- Ļoti interesanta ekskursija, un daudz ko jaunu uzzinājām.

- Pasakaina vieta un mūsu sapņu māja.

5. Kontrolpunkts: Vainovsku ģimene

- Ciemojāmies seno krēslu paradīzē.

- Interesanti saimnieki – mākslinieki.

- Burvīgs krēslu muzejs un mantojums.

- Iedvesmojoši dzīvesstāsti.

- Interesanta lekcija un video.

6. Kontrolpunkts: Gredzenu ģimene

- Jutāmies ļoti gaidīti.

- Burvīga vieta un viesmīlība.

- Radoša pieeja dārkopībai.

nākamajam ģimeņu kopā saukšanas laikam citā Latvijas pusē. Bet pirms tam vēl „Vērtību tilta” komanda viesosies ar semināriem Lielbritānijā, jo nevajag jau nemaz daudz – tikai vēlmi kalpot Dievam un ļaušanos Viņa svētībām, un vēl iedvesmu, ko gūst no citu cilvēku kalpošanas pieredzes un piedzīvojumiem.

Mīlie lasītāji, lai Dieva svētība ar Jums šīs vasaras ceļos, lai Jūsu ģimenēs vērtība ir kopīgi pavadīts laiks un lai Jums izdodas iedvesmot citas ģimenes doties vērtību meklējumā gaitās! Uz tikšanās citos notikumos!

Andris Pešelis
Rīgas 7. draudzes
mācītājs

VISUMA STĪGAS

„Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu. Diena dienai to pauž, un nakts naktij to dara zināmu. Nav nekādas valodas, nedzird ne vārda, neskan to balss, tomēr to vēsts iziet pa visu pasauli un to pausme līdz zemes galiem.” (Ps. 19:2-5)

Vai dziesminiekam bija zināmi kādi apslēptie Visuma noslēpumi, kuri tiek apjausti tikai mūsdienās? Atziņas aug, lai gan senatnē pastāvēja doma, ka Zeme nekustas, ko tas pats dziesminieks raksta Ps. 93:1; 96:10. Tikai vēlāk nāca atziņa, ka Zeme ir apaļa, ko Bībele neapstiprina, bet Korāns pat uzsver tās plakanumu. Tika atklāti jauni kontinenti, kas nav minēti Bībelē. Daudz gadu pagāja, līdz tika atzīts, ka planētas riņķo nevis apkārt Zemei, bet gan ap Sauli. Mūsdienās ir noskaidrots, ka Zeme nemaz nav Visuma centrs. Par nožēlu šie atklājumi tika padarīti par ieganstu, lai atvestu Bībeli par labu zinātnei. Tomēr zinātne vēl aizvien nav atradusi visu aptverošo Visuma likumu. Ņūtona atklātie likumi apraksta spēkus fiziskajā pasaulē, un pastāvēja centieni tos pielietot visu likumsakarību atminēšanā Visumā. Taču tas neizdevās, līdz vietā nāca relativitātes teorija, kas apraksta lielos Visuma attālumus, un kvantu teorija, kas apraksta elementārdaļiņu pasauli. Mūs-

dienās pastāv doma abas šīs teorijas apvienot vienā Visumu aptverošā likumā, taču vēl joprojām zinātne ir spiesta atzīt, ka apkārtējā pasaule nav iepazīta pietiekami dziļi. Interesanti piezīmēt, ka, meklējot apvienot abas šīs teorijas vienā likumsakarībā, tiek iegūts viens rezultāts – bezgalība. Kā rakstīts:

„Visu Dievs ir savā laikā jauki iekārtojis, pat arī Mūžību Viņš ir līcis cilvēku sirdīs; žēl tikai, ka cilvēks nevar izprast Dieva darbu – ne tā iesākumu, ne galu.” (Sal. Māc. 3:11)

Cita mūsdienu zinātnes problēma ir atklāto elementārdaļiņu lielais skaits. Fiziķi cenšas tās sistematizēt gluži kā ķīmijas Mendeļejeva tabulā, tomēr aizvien atrod jaunas daļiņas, kuras neiederas kopējā sistēmā. Pašlaik ir izveidots Standarta modelis, kurā visas elementārdaļiņas ir iedalītas 3 grupās: leptoni, kvarki un bozoni, un tiek pieliktas lielas pūles, lai šo modeli apstiprinātu. Tādēļ arī tika uzbūvēts liels hadronu paātrinātājs Ženēvā. Tomēr arī Standarta modelis nespēj atbildēt uz vairākiem

jautājumiem. Lūk, daži no tiem:

- 1) No kā sastāv elektrons?
- 2) Kāpēc elektronam līdzīgais mions ir 200 reižu smagāks?
- 3) Kāpēc pastāv elementārdaļiņas, kurām nav svara vai elektriskā lādiņa?
- 4) Kā veidojas gravitācija?

Zinātnieki meklē atbildes uz šiem un citiem jautājumiem. 1964. g. Šveicē Elementārdaļiņu izpētes institūtā fiziķis Gabriels Veneciāno meklēja formulas, kas spētu izskaidrot daļiņu sadursmes, līdz nonāca pie Eilera beta funkciju formulas, kas apraksta divu stīgu vibrāciju. Tā radās ideja, ka Visuma elementārdaļiņas veido sīkas enerģijas stīgu cilpiņas, kuru lielums atbilst Planka garuma vienībai ($1,6 \cdot 10^{-35}$). Lai spētu iztēloties šo sīko lielumu, tad uz papīra būtu jāuzzīmē 0,1 mm liels punkts. Lai uz šī punkta saredzētu Planka garuma vienību, šis punkts būtu jāizstiep jāsareklē cits 0,1 mm liels punkts. Proporcija starp Visuma mērogu un šo niecīgo punktiņu būtu pusceļš līdz Planka garuma vie-

nībai. Tas ir neizsakāmi mazs lielums, taču to izmanto, lai vismaz šajā mērogā apvienotu kopā abas – relativitātes un kvantu – teorijas vienā likumsakarībā. Matemātiski, izmantojot stīgu teoriju, to var panākt un izskaidrot daudzus elementārdaļiņu eksistences mehānismus. Tiek pieļauts, ka stīga ir Visuma uzbūves vissīkākā daļiņa. Nav nekā mazāka par to.

Taču arī stīgu teorijai ir sava īpatnība. Matemātiski apvienot relativitātes un kvantu teorijas kaut vai vismaz Plancka garuma vienībā trīs dimensiju telpā nav iespējams, jo rezultātā tiek iegūta bezgalība. Taču aprēķinos 10 dimensiju mērogā izdodas ne tikai apvienot abas lielās teorijas vienā, bet arī apstiprināt Standarta modeli. Kur paliek 6 dimensijas pa vidu? To neviens nevar atbildēt.

Lai nu ko par augstajām dimensijām, bet kā ir ar mūsu trīs dimensiju telpu,

brānas, kas notur katras dimensijas ķermeņus savā dimensijā, neļaujot tiem pāriet no vienas otrā. Kad starp dimensijām notiek mijiedarbība, tas izpaužas gravitācijas spēkā. Šo ideju mūsdienās cenšas noskaidrot lielajā hadronu paātrinātājā Ženēvā.

Tiek apgalvots, ka starp zinātņi un reliģiju pastāv bezdibenis. Zinātne cenšas noskaidrot likumsakarības un sastāvdaļas, kur reliģija meklē Radītāja personību. Tās ir atšķirīgas pieejas, kuras var salīdzināt ar kūku. Vieni vērtē kulināra prasmi un raksturu, bet citi – meklē kūkā sastāvdaļas un atomus, lai izskaidrotu kūkas izcelsmi bez kulināra iejaukšanās no ārpuses. Šīs atšķirīgās pieejas var salīdzināt arī ar automašīnu. Vieni vērtē automašīnas īpašības, kur citi to izjauc pa detaļām, lai noskaidrotu to izveidošanos lielajā sprādzienā bez mehāniķa iejaukšanās.

Protams, abos gadījumos mēs iegūstam

Viņu, visas spožās zvaigznes! Teiciet Viņu, jūs, debesu debesis, un jūs, ūdeņi, kas pāri debesīm augšā! Lai tie teic Tā Kunga Vārdu, jo, kad Viņš pavēlēja, tie tapa radīti. Viņš tiem liek pastāvēt mūžīgi mūžam; Viņš tiem devis likumu, ko tiem nebūs pārkāpt. Teiciet To Kungu, (...) jūs, uguns un krusa, sniegs un migla, vējš un auka, kas pilda Viņa vārdu! Kalni un pakalni, augļu koki un visi ciedru koki! Meža zvēri un visi māju lopi, tārpi un spārnainie putni! Jūs, ķēniņi virs zemes un visu tautu lielkungi, un visi zemes tiesneši! Jau nekļi un jaunavas, sirmgalvjī un bērni!” (Ps. 148)

Kristus ir nācis noskaņot mūsu stīgas Debesīm. Taču ne jau vecā, grēcīgā miesa mantos mūžīgo dzīvību, bet gan jaunā daba, kura ir saskaņā ar Radītāja likumiem. Tikai šīs stīgas spēlēs jaunu dziesmu Glābējam, kad visa radībā būs vienota kopā ar Radītāju kā viens ve-

Matemātiski, izmantojot stīgu teoriju, var izskaidrot daudzus elementārdaļiņu eksistences mehānismus. Tiek pieļauts, ka stīga ir Visuma uzbūves vissīkākā daļiņa. Nav nekā mazāka par to.

kurā dzīvojam? Matemātika un fizika apstiprina, ka tikai trīs dimensiju telpā ķermeņi var atrasties vienlaicīgi saistītā un brīvā stāvoklī, tas ir, elektrons riņķot ap atoma kodolu, Zeme ap Sauli. Tikai trīs dimensiju telpā var veidoties atomi, galaktikas un, visbeidzot, atarsties novērotājs – cilvēks, kurš cenšas saprast, no kā viss ir cēlies?

Stīgu teorijas vājā vieta ir nespēja stīgas novērot klātienē. Lai šo teoriju apstiprinātu eksperimentāli, būtu jāuzbūvē elementārdaļiņu paātrinātājs galaktikas lielumā. Tomēr pastāv matemātiskā metode, kur, iespējams, zinātne ir nonākusi pie nepieciešamības izveidot jaunu matemātisko pieeju. Kaut kas līdzīgs bija noticis Ņūtona laikā, kad tika izgudroti diferenciālie vienādojumi mehānisko kustību aprēķiniem.

Divdesmitā gadsimta beigās sajūsma par stīgu teoriju sāka noplakt, jo matemātiskajos vienādojumos pastāv miljardi risinājumu. Tas ir drosmi atņemošs apjoms, kas līdz tam nekad nebija sastopams fizikā. Tādēļ zinātnieki piedāvāja stīgu teoriju papildināt ar membrānas teoriju, kas sevī ietvertu vairākas dimensijas. Lai gan citas dimensijas klātienē neviens nespēj novērot, viņi ieteica pieļāvumu, ka pastāv

pretējus secinājumus. Lai gan, ar vēsu prātu apsverot, abas pieejas apzināti sašaurina savu izpētes redzesloku. Tomēr tās ir iespējams apvienot un nonākt pie pārsteidzoša secinājuma – pastāv Visuma un elementārdaļiņu Radītājs, kurš atļauj veikt mūsdienu zinātniskos atklājumus, kuri nebija zināmi senatnē. Bībele neierobežo un arī neaizliedz veikt šos atklājumus, jo tie apliecina Radītāja daudzveidīgo gudrību.

Kad tiek skartas stīgas, atskan vibrācijas radītās skaņas, kuras ar laiku apklust. Vai tas nozīmē, ka šīs vibrācijas var apstāties? Kas uztur stīgu vibrācijas? Stīgu teorijai ir sava līdzība ar mūzikas instrumentu, tomēr fizikā tiek runāts par stīgām, kuras ir daudz citādākas, uz tām neattiecas berze, pretestība, materiāls, kas ietekmē mūzikas instrumenta skaņu. Visuma uzbūves daļiņu, stīgu, vibrāciju un to amplitūdu spēj mainīt tikai mijiedarbība ar citu tādu pašu stīgu līdzās. Vai tās veido visu, ko mēs redzam, dzirdam un jūtam? Vai uz tām var tikt attiecināti Dāvida vārdi, kad viņš aicina visu radību slavēt Radītāju? Ja seko analogijai, Radītājs ar Vārdu radīja stīgas un tās iekustināja, tādēļ:

„Teiciet Viņu, saule un mēness, teiciet

selums, lai veiktu aizvien jaunus atklājumus. Tomēr jau tagad mums ir jāļauj Kristum sevi noskaņot tam Kungam, ka varam sacīt līdzī: „Teici To Kungu, mana dvēsele, un viss, kas manī, Viņa svēto Vārdu!” (Ps. 103:1) Šis būtu visaugstākās zinātnes secinājums, kas pašlaik tai ir neaizsniedzams augstums. Taču cik bieži zinātnes atklājumu pirmos augļus plūc politiķi, lai tos pārvērstu ieročos cilvēku iznīcināšanā un savas uzvaras svinētu svinīgas mūzikas skaņās. Stīgu teorija var atnest daudz vērtīgu atklājumu, kur no pašiem cilvēkiem ir atkarīgs, kam par godu šie augļi tiks izlietoti.

Izmantotā literatūra:

Покровский Вячеслав „Космос, Вселенная, теория всего почти без формул, или как дошли до теории суперструн”, М: Книжный дом „Либроком”, 2013.

Рэндалл Лиза „Достучаться до небес: Научный взгляд на устройство Вселенной”, М: Альпина нон-фикшн, 2014.

Kalpošana DRAUDZĒ

Draudze ir Dieva paredzēts iekārtojums cilvēku glābšanai. To organizēja kalpošanai, un tās uzdevums ir nest pasaulei Evaņģēliju. Šajos pirmajos teikumos E. Vaitas grāmatā Apustuļu Darbi ir atklāts draudzes lielais uzdevums. Ikviens, kurš pēc tā tiecas, mīlēs draudzi no visas sirds, lai arī kāds būtu tās stāvoklis.

Ja cilvēks draudzē meklē aizraujošas programmas, izcilu mūziku, interesantas diskusijas, tas meklē to, ko Dieva Vārds nav apsolījis, tie būs vīlušies, neapmierināti un kritiski. Taču visi, kas draudzē meklē glābšanu, to piedzīvos! Kad pirmo reizi ienācu adventistu dievnāmā, man mācītājam bija tikai viens jautājums – kas man jādara, lai tiktu kristīts? Un Dievam viena lūgšana – lūdzu, dāvā man iespēju kalpot! Mani neapbēdināja tas, ka neviens toreiz pie manis nepienāca. Pat ja tur visi būtu bijuši „mežoni”, mana sirds priekā gāvilētu, jo es zināju, ka esmu ienācis Dieva namā, kas ir dzīvā Dieva draudze, patiesības balsts un pamats. (1.Tim. 3:15) Reiz kāds cilvēks meklēja ideālu draudzi. Ar neatlaidīgiem centieniem viņam tas arī izdevās. Kad cilvēks par saviem meklējumiem pastāstīja šīs draudzes mācītājam, viņam tika pajautāts – vai jūs esat ideāls cilvēks? Atbilde skanēja – nē, protams! Tad man jūs jābrīdina, mācītājs turpināja, ka līdz ko mēs uzņemsim jūs savā draudzē, tā vairs turpmāk nebūs ideāla!

Mums nav jāmeklē pilnīga draudze, bet pilnīgi jānododas draudzei un jākalpo pilnīgam Dievam!

Gatavojot šo rakstu, lūdzu Dievam kādu īpašu piedzīvojumu, lai dziļāk izprastu kalpošanas nozīmi. Tobrīd atrados dievnāmā un sastapu kādu gados vecāku brāli, kurš bija ieradies, lai sagatavotu vanniņas vakarēdiena dievkalpojumam. Lielajā Rīgas 1. draudzē tas ir apjomīgs vairāku stundu darbs. Tā kā biju steidzīgs ar šī rakstiņa pabeigšanu, tad atteicu, ka šobrīd esmu aizņemts, bet, ja uz vakara pusi vēl būs nepieciešama palīdzība, tad pievienošos. Mēs devāmies katrs savos pienākumos, taču manu sirdi uzrunāja Svētā Gara balss: „Mārtiņ, tu dodies veidot rakstu par draudzes uzdevumu pasaulei atklāt Dieva mīlestību, taču tas tevi šobrīd attur šo mīlestību parādīt savam tuvākajam – brālim draudzkopim!”

Vai raksts par kalpošanu tuvākajam mani atturēs kalpot tuvākajam? Es nolēmu mainīt plānus un steigšus doties atpakaļ pie brāļa, lai palīdzētu.

Pārdomāju, cik bieži esmu bijis aizņemts dažādos draudzes semināros, konferencēs, apspriedēs un padomēs, ko uzskatīju par kalpošanu Dievam, ka vairs nebija atlicis laika patiesai kalpošanai pēc Kristus parauga.

Jēzus dzīve mums sniedz kādu ļoti svarīgu mācību par draudzes nozīmi viņa sekotāju dzīvē. Kristus dzīve atklāj trīs līmeņu kristīgo sadraudzību.

Kad Jēzus darbība attīstījās, Viņam pastāvīgi sekoja ļaužu pulks. Daļu Jēzus nozīmēja evaņģēlija pasludināšanas darbam, un Bībelē tiek minēts gadījums, kur to kopskaits bija

septiņdesmit (Lk.10:1). Mūsdienās šis pulks aino vietējo draudzi – plašāku ticīgo loku, kas pulcējas uz kopīgu pielūgsmi iknedēļas sabatā.

No ticīgo pulka Jēzus tālāk izraudzīja divpadsmit, lai ar tiem būtu daudz ciešākā saskarē. (Lk. 6:13) Tas ir mazās grupas jeb mājas grupas ainojums. Tā ir vide, kur ticīgie veido ģimeniskas attiecības, ko nav iespējams izveidot ar visu draudzi.

No šiem divpadsmit Jēzus tālāk izraudzīja trīs mācekļus – Jāni, Jēkabu un Pēteri. Tie bija mācekļi, kuriem Jēzus sevi atklāja vispilnīgāk. Viņš ar tiem dalījās savas dvēseles visdziļākajos pārdzīvojumos (Mt.17:1; 26:37). Mums tie ir atsevišķi cilvēki, kuriem varam uzticēt savas dvēseles dziļākās lietas un kopīgi par to lūgt.

Lai mūsu garīgā dzīve būtu pilnvērtīga, mums, tāpat kā Jēzum, ir vajadzīga draudze visos trīs līmeņos – draudze, mazā grupa un daži īpaši ticības draugi. Ja kāds no šiem elementiem mūsu dzīvē iztrūkst, tad lūgšim un meklēsim, jo Dievs to ir paredzējis katram Jēzus māceklim!

Kungs ir apsolījis, ka evaņģēlija darbs noslēgsies ar daudz lielāku spēku nekā tas iesākās Vasarsvētkos. Taču Dieva spēks nāks pār tiem, kuri jau šodien tiecas pēc apustuļu piedzīvojuma:

...Un tie pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās. (...) Bet visi ticīgie turējās kopā, un viss tiem bija kopīgs; viņi pārdeva savus īpašumus un rocību un izdalīja visiem, kā kuram vajadzēja. Viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt Templī, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gaviļiem un vientiesīgu sirdi, slavēdami Dievu, un viņi bija ieredzēti visā tautā. (Ap.d. 2:42-47)

Dieva Gars nāks pār tiem, kuri vairāk par visu slāpst pēc Dieva Vārda un lūgšanu sadraudzības, un jau šodien tiecas pēc brāļu un māsu vienotības. Kas labprāt upurē savus individuālos plānus, lai tikai varētu būt kopā ar draudzi, un ir gatavi atteikties no daudzām dzīves ērtībām, lai dalītos ar ticīgajiem, kas ir trūcīgāki. Tie ilgojas, kaut ik dienas varētu palikt Dieva namā!

Viņu ilgas pavisam drīz tiks piepildītas pāri mēram....

Visi aicināti piedalīties īpašā seminārā par Jaunu draudzi dibināšanu no 14. līdz 17. augustam. To vadīs Toms Evanss, pārstāvis no Ģenerālkonferences!

Mārtiņš Subatovičs
Rīgas 1. draudze

CILVĒKU ZVEJNIEKI

Šis raksts nav tapis no gadiem ilgās pieredzes evaņģēlija darbā, bet no sirsnīgas vēlēšanās, lai dalīšanās ar Jēzu kā labāko Draugu, Viņa skaistuma un mīlestības atklāšana tiem, kas to nepazīst un cieš, kļūtu par daļu no sirds un dzīves. Tādēļ vēlos dalīties ar pārdomām un piedzīvoto, lūdzot, lai Dievs pats mūsu sirdis piepilda ar mīlestību, kas neļauj klusēt, bet rada patiesu vēlmi tajā dalīties – pasaulē ir liela vajadzība pēc tā.

Pasaulē šodien ir vajadzīgs tas, ko tai vajadzēja jau pirms deviņpadsmit gadsimtiem – Kristus atklāsmi.¹ Ir daudz tādu, kam nepieciešama mīlu, kristīgu siržu kalpošana. Daudzi gaida, lai tos uzrunā personīgi.² Visur sirdis sauc pēc tā, kā viņām trūkst. Tās ilgojas pēc kāda spēka, kas palīdzētu pārvarēt grēku, kas atbrīvotu no ļaunā verdzības, pēc spēka, kas sniegtu veselību, dzīvību un mieru. Tikai Kristus žēlastībā iespējams paveikt fizisko, prāta un garīgo atjaunošanu.

Kā gan es to varētu, ja nejūtos piemērots, sagatavots? Daudz iedrošinājuma man ir devis apsolījums – „Nāciet Man līdzi, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.” (Mt 4:9) Savus mācekļus Kristus audzināja personiskā saskarē un sadarbībā.³ Viņš saviem mācekļiem nepavēlēja darīt to vai ko citu, bet sacīja: „Seko Man!” Kopīgajos ceļojumos, ļaužu mājās, visur mācekļi redzēja Jēzu saskarsmē ar cilvēkiem; tie mācījās no Viņa piemēra. Viņš ļaudis aizsniedza, mājodams to vidū ar vēlēšanos darīt labu. Kristus ar tiem sastapās viņu ikdienas darbā un interesējās par viņu laicīgo dzīvi. Viņa spēcīgā, personīgā ieinteresētība palīdzēja aizsniegt sirdi.⁴ Katrs Viņa acu skats un sejas vaibsts iezīmējās ar pazemības un neizsakāmas mīlestības izteiksmi.⁵

Arī šodien Kristus mūs vēlas mācīt personīgā saskarsmē. Kad, lasām un pārdomājam Viņa piemēru un ejam un darbojamies cilvēku labā, kā to darīja Jēzus, Viņš mūs māca, vada un veido. Kalpojot cilvēkiem, darbojoties viņu labā, mīlestība sirdī pret viņiem pamazām vairojas un pieaug, sirds tiek bagātināta un kļūst plašāka. Liekas, ka saņemts ir tikpat daudz svētību, cik dots, pat vairāk. Tā piepildās apsolījums: „Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps

stiprināta, un, kas bagātīgi veldzē citus, arī pats kļūs veldzēts.” (Sal.Pam 11:25) Dažreiz doties ārpus savas komforta zonas, doties kādā evaņģelizācijas pasākumā ir licies nepamatoti – kā gan es varu iet, ja, liekas, man nav ko dot? Tomēr izdarot izvēli doties ticībā, atklājas, ka Tas, „kas dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, tas arī dos un vairoš jūsu sēju” (2.Korintiešiem 9:10). Dažreiz ir ticībā jāiziet uz lauka ar tukšu sētuvi, jāizstiep tukša roka, lai sētu, un tad tieši vajadzīgajā brīdī Dievs tur ieliek sēklu – īstos vārdus, iesaistīšanu, nepieciešamo gudrību, lai dzīvā Dieva Vārda sēkla kristu cilvēku sirdīs.

Evaņģelizācijas ciklā ir vairāki posmi, gluži kā tas ir arī dabā. Sēšanai seko pļaušana, bet vispirms nepieciešams augsni sagatavot. „Uzariet sev jaunu plēsumu savā sirdī un nesējiet ērkšķos!” (Jeremijas 4:3) Augsnes sagatavošana var būt praktiska palīdzība cilvēku vajadzībās, viņu uzklaušīšana, kontakta un savstarpējas uzticēšanās veidošana. Tas var notikt, apmeklējot cilvēkus, sastopot uz ielas, dāvinot bukletus, grāmatas, veselības izstādē, koncertā, seminārā par ģimenes konfliktu risināšanu, atbrīvošanos no atkarībām un citur. Dažādām augsnēm var būt nepieciešama dažāda sagatavošana.

Vārda sēkla cilvēka sirdī var krist, kad viņš lasa saņemto grāmatu vai žurnālu, kad ar to kopā tiek studēta Bībele, evaņģelizācijas semināra vai Dieva va-

dītas sarunas laikā. Bieži mums tas nav redzams, kad tieši sēkla sirdī krīt.

Tad ir nepieciešamas pastāvīgas, ilgstošas, pacietības pilnas un nenogurstošas rūpes. Kontakta uzturēšana, patiesa ieinteresētība un draudzība, iesaistīšana draudzes sadraudzībā, mājas grupā, darīšana par mācekli.

Kad darbs nes augļus, „papkāp stiebru, tad vārpā, tad briedušus graudus vārpā” (Marka 4:28), tad ir ražas ievākšanas laiks – cilvēks atsaucas Svētā Gara aicinājumam, nodod savu dzīvi un sirdi Dievam. Pāvils par to rakstā – „Es dēstīju, Apollis aplaistīja, bet Dievs deva spēku augšanai.” (1Kor

3:6) Ne vienmēr var būt redzams, kur cilvēks atrodas. Viena koncerta laikā kādas sirds augsne var tikt sagatavota, kādā citā kritīs Vārda sēkla, bet cits var tikt pamudināts uz nopietnu lēmumu. To redz vien siržu pazinējs – Dievs, kas dod sēklu sējējam un kas dod spēku augšanai. Mēs kā viņa darba biedri esam aicināti uzticīgi darboties katrā posmā secīgi, mācoties izprast cilvēku prātus, ieraugot viņu vajadzības un uzņemoties rūpes kā par mīliem bērniem, dārgu gannāmo pulku.

Katrīna Latgale

1 Kristus dziedinošā kalpošana (KDzK)- 143

2 Laikmetu līgas (LI)- 95

3 LI- 103

4 LI- 97

5 LI- 92

Gara auglis

Labestība

KRĀ: Mammucīt, mums ar brāli parkā ir uzraudusies jauna draudzene!

KRŪ: Jā, viņu sauc Megija, un viņai ir pieci gadi.

mamma: Jauni draugi, tas ir labi.

KRĀ: Katru pēcpusdienu meitene kopā ar savu auklīti nāk rotaļāties uz parku. Megijai patīk šūpoties šūpolēs un slidināties pa slidkalniņu.

KRŪ: Viņa vienmēr mūs pacienā ar gardiem cepumiņiem. Un sauc mūs par mīļajām vārniņām. Vai nav jauki?

KRĀ: Un vēl – viņai ir ļoti laba sirsnība.

mamma: Kāpēc jūs tā domājat?

KRŪ: Mēs to skaidri zinām, jo paklausies tik, kas notika kādu dienu.

mamma: Kas tad tik ievērojams notika?

KRĀ: Kādu dienu, kad Megija parkā šūpojās, viņas abas ar auklīti izdzirdēja, kā bariņš bērnu skaļi smejas. Viņi bija sastājušies apkārt vienam no parka soliņiem. Megija pārstāja šūpoties un gāja apskatīties, kas tur notiek.

KRŪ: Kad viņas ar auklīti piegāja klāt pie bērniem, kāds zēns Megijai sāka stāstīt: “Nāc ātrāk un apskaties uz to smieklīgo un šausmīgo sievieti! Viņa ir tik netīra un smirdīga, un viņa vēl pie tam raud!”

KRĀ: Iedomājies, cilvēki gan dara nejauki – izsmej cits citu! Mēs, putniņi, gan tā nedarām, vai ne?

mamma: Smieties par otru – tas tiešām ir nežēlīgi. Kas notika tālāk?

KRŪ: Megija piegāja klāt sievietei, kas sēdēja uz soliņa. Sieviete izskatījās pavisam bēdīga un nelaimīga. Šķita, ka dzīve pret viņu ir bijusi ļoti

barga. Mazajam zēnam bija taisnība – viņa bija netīra un smirdīga.

KRĀ: Megija apsēdās blakus šai sievietei, paņēma viņas roku un sacīja: „Zini, es tieši šobrīd gribējos apēst savas sviestmaizītes. Es gribētu to izdarīt kopā ar tevi. Tās man katru dienu ir līdzi, kad nākam ar auklīti pastaigāties pa parku. Lūdzu!” Meitene pasniedza sievietei sviestmaizi. Sieviete paskatījās uz Megiju un pasmaidīja.

KRŪ: Tajā mirklī šī sieviete vairs nelikās netīra un smirdīga, bet visi pamanīja, cik patiesībā viņa bija skaista! Bērni klusēdami vēroja notiekošo. Neviena vairs nesmejās.

KRĀ: Beidzot tie klusēdami izklīda. Megija un bērnu izsmietā sieviete sēdēja uz soliņa, ēda sviestmaizes un klusi sarunājās. Tad Megija apmīloja sievieti un devās projām.

KRŪ: Mēs abi ar māsu pavadījām Megiju uz mājām. Megija gāja dungodama dziesmiņu un, kā parasti, viņa bija laimīga. Tad auklīte meitenei jautāja: „Megij, kāpēc Tu tā izdarīji parkā?”

KRĀ: “Ko izdarīju?” – atjautāja meitene.

KRŪ: “Kāpēc Tu piegāji pie šīs sievietes, runājies ar viņu un turēji viņas roku, kamēr pārējie bērni smējās par šo sievieti un baidījās no viņas?”

KRĀ: Vai zini, ko atbildēja Megija? Viņa paskatījās uz auklīti un teica: Man šķiet, ka JĒZUS tā būtu rīkojies. Jēzus nekad nebūtu smējies par viņu. VIŅŠ mīl visus cilvēkus. Arī tādus nabadziņus kā šī sieviete. Man tas viņai bija jāpasaka.

KRŪ: Un vēl Megija sacīja tā: Kad cilvēks zina, ka JĒZUS viņus mīl, viņš vienmēr jūtas labāk. Cilvēki smējās un nejauki izturējās arī pret JĒZU un, skat, ko VIŅŠ izdarīja – VIŅŠ par tiem nomira pie krusta.

KRŪ: Tā nu tur stāvēja auklīte – pieaudzis cilvēks, kurai vajadzētu būt gudrākai visās lietās – un

KRŪ: Nu, jā – katram ir jāsāk pašam ar sevi!

Autori: Dmitrijs, Timurs, Jūlija no Jelgavas.

Uzdevums

Lai atšifrētu vēstījumu no Mihas grāmatas, ieraksti katra zemāk minētā burta blakus esošo kaimiņu no alfabēta. Visprecīzāk derēs kaimiņa burts, kas alfabētā atrodas pa labi no šifrētā burta.

A Ā B C Č D E Ē F G Ģ H I Ī J K L M N O P R S Š T U Ū V Z Ž

_ _ _ , _ _ _ _ _ , _ _ _ A _ _ _ , _ A _ _ _ A _ _ _ _ _
 Š D Ů B H K Ů E J H P R B I Š R J R H P K Ā R T M J N

 A A A ,
 Š R J T M F R M N Š D Ů H R O P R O P N Š H

Č P I Š Š H R M I Ā T L I K E Š Z E K R Š I Ā T T M

A A A A
 O V D L I F H R Š H F A Š R Ů Č H D Ů O P H D J S A

*Lappusīti sagatavoja:
Mārīte Lipska, Ingrīda Markusa, Dace Garsila.*

TOMS EVANS

JAUNU

DRAUDŽU VEIDOŠANA

12.08.-16.08. RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12A

TIKŠANĀS LAIKI:

- 12. AUGUSTĀ (OTRDIEN), 18:30 - 21:00, KORINTAS ZĀLĒ
- 13. AUGUSTĀ (TREŠDIEN), 10:00 - 17:00, LIELAJĀ ZĀLĒ.
*SEMINĀRS DRAUDŽU SLUDINĀTĀJIEM
- 14. AUGUSTĀ (CETURTDIEN), 18:30 - 21:00, KORINTAS ZĀLĒ
- 15. AUGUSTĀ (PIEKTDIEN), 10:00 - 17:00, KORINTAS ZĀLĒ
*APMĀCĪBAS JAUNU DRAUDŽU VEIDOŠANAS KOMANDĀM
- 16. AUGUSTĀ (SESTDIEN), 10:00 - 12:30, LIELAJĀ ZĀLĒ *RĪTA DIEVKALPOJUMS
16:00 - 18:00, LIELAJĀ ZĀLĒ

TOMS EVANS ??

(TOM L. EVANS)
ZIEMEĻAMERIKAS DIVĪZIJAS
EVANĢELIZĀCIJAS INSTITŪTA (NADEL)
JAUNU DRAUDŽU VEIDOŠANAS
NODALAS VADĪTĀJS.

ORGANIZĒ: SDA LATVIJAS DRAUDŽU SAVIENĪBA
VAIRĀK INFO: DAUMANTS KLEIMANTS,
TĀLR. 26615756